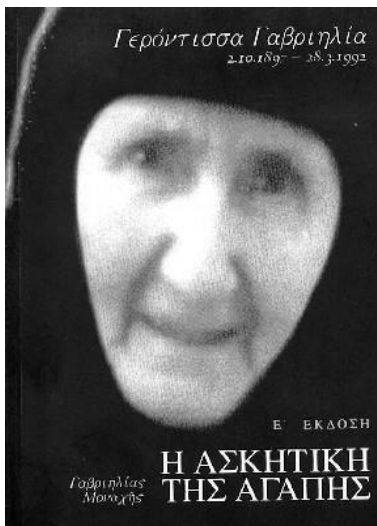

Γερόντισσα Γαβριηλία Κρίσεις καί Σχόλια στό βιβλίο: “Άσκητική τῆς Ἀγάπης” Γαβριηλίας μοναχῆς. Π. Βασιλείου Σπηλιοπούλου

Ἀρχιμανδρίτης Σαράντης Σαράντος

Στό βιβλίο πού εὐρέως ἐκυκλοφόρησε, “Ἡ Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης”, τῆς Γαβριηλίας μοναχῆς, ἀναφέρεται τό ὄνομά μου ὡς ἕνας ἀπό ἐκείνους πού γνώρισαν τή μοναχή. Πράγματι, εἶχαμε συναντηθεῖ μία φορά καί ἀνταλλάξαμε γιά λίγο κάποιες ἀπόψεις. Τό γεγονός αὐτό δέν μπορεῖ νά ἀποτελέσει δική μου “ἐγγύηση” γιά τό βιβλίο, πού μεταγενέστερα συνεγράφη ἀπό τήν ὁμώνυμη συγγραφέα.

Δράττομαι, λοιπόν, τῆς εὐκαιρίας νά παρουσιάσω μέ πολλή χαρά τήν κριτική τοῦ παραπάνω βιβλίου, πού ἔχει κάνει ὁ ἱερολογιώτατος Διάκονος π. Βασίλειος Σπηλιόπουλος.

Εἶναι πολύ χρήσιμη ἡ ἀνάγνωση αὐτῆς τῆς κριτικῆς ἀπό τοῦς ἀναγνώστες τοῦ ὀγκώδους βιβλίου τῆς Γαβριηλίας, ἀλλά καί ἀπό ὅλο τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῶν ὀρθοδόξων, γιά νά μάθουν νά ξεχωρίζουν τό σιτάρι ἀπό τό ἄχυρο, τό φῶς ἀπό τό σκοτάδι, τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα.

Δυστυχῶς, ἡ πληθώρα τῶν μηνυμάτων καί τῶν ἀκαταπαύστων πληροφοριῶν τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, ἀμβλύνουν τίς ὀρθόδοξες συνειδήσεις ὅλων μας, ἀκινητοποιοῦν τή δοτή ἀπό τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό εὐθυκρισία, ἀποσκοπώντας νά παραπλανήσουν, εἰ δυνατόν, καί τοῦς ἐκλεκτούς καί νά τοῦς ἐντάξουν στό γοητευτικό πανόραμα τῆς Πανθησκείας.

Θεσμοί θεανθρώπιοι καί ἀρχές ἀταπώδεικτες μέχρι τώρα, σχετικοποιοῦνται, μέ ὕπουλους τρόπους καί τελικά ἀμφισβητοῦνται ἀπό τοῦς “ἄρχοντες τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου”, τόσο μέσα στήν παγκόσμια κοινότητα, ὅσο καί μέσα στή φιλτάτη ὀρθόδοξη πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, τήν ὁποία ἀγωνιωδῶς πασχίζουν νά ἐκσυγχρονίσουν, ὡς δῆθεν ἀσυγχρόνιστη καί τριτοκοσμική, ξένοι καί ντόπιοι “ἐκσυγχρονιστές”.

Εἶναι πολύ λυπηρό νά ἐμπλέκονται σ’ αὐτή τή νοοτροπία καί στή νεοεποχίτικη “ιεραποστολή”, μέλη τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καί δῆ μέλη θεσμικά ἀφιερωμένα στό Χριστό, καί μάλιστα νά προσπαθοῦν νά ἐμπλέξουν στήν παναίρεση τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῆς Πανθησκείας τό πλήρωμα τῶν πιστῶν.

Μέσα στις πεντακόσιες σελίδες του κρινομένου βιβλίου γίνεται μεθοδική προσπάθεια μέσω ήρωοποιημένου ιεραποστολικού προσώπου, της Γαβριηλίας μοναχής από τη Γαβριηλία μοναχή, ύποτακτη της, να ισοπεδωθεί η ὀρθόδοξη ἀδαμάντινη, ἀληθεύουσα διδασκαλία, μέ ὅλες τίς ὑπόλοιπες κακοδοξίες ὄλων τῶν ὁμολογιῶν καί ὄλων τῶν θρησκευτῶν.

Ἡ Ἁγία Μοναδικότητα τοῦ Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀνύπαρκτη. Ἀπό ὀρθόδοξες μοναχές περιμένει ἡ Ἐκκλησία τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία καί τό ὀρθόδοξο ἦθος πού εἶναι ἀποτυπωμένα καί τά δύο στά πρόσωπα τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Κάθε Ἅγιος καί κάθε Ἁγία τῆς Ὀρθοδοξίας μας δέν ὑπολείπονται καθόλου σέ ἠρωϊσμό, σέ κατορθώματα καί σέ θαύματα, τά ὅποια ὁ Χριστός ἐπιτελεῖ μέσω αὐτῶν γιά τό καλό, γιά τή σωτηρία, γιά τήν οἰκοδομή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν μυρίων μελῶν της.

Ἀντίθετα, στίς πολυπληθεῖς σελίδες τοῦ βιβλίου, “Ἡ ἀσκητική τῆς Ἀγάπης”, ἀπουσιάζει ἡ ὀρθόδοξη ἄσκηση καί ταυτόχρονα παραποιεῖται ἡ ἐν Χριστῷ Ὀρθόδοξη Θεανθρώπινη Ἀγάπη. Ὁ συγκρητισμός δηλαδή τό ἀνακάτεμα ὄλων τῶν ξεπερασμένων ὁμολογιῶν καί θρησκευτῶν, ἀκυρώνουν τό Μοναδικό, Σωτηριολογικό ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τά θαύματά Του, τή Θυσιαστική Του προσφορά, τήν ἐνδοξη Ἀνάστασή Του καί τήν εἰς οὐρανούς Ἁγία Ἀνάληψή Του.

Ἡ ἔμμεση προβολή τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καί τοῦ Γκουρουϊσμοῦ, ἡ ὑποτιθέμενη γλωσσολαλία, ἡ Χορτοφαγία, ἡ ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου, τό Παγκόσμιο ἢ Συμπαντικό Πνεῦμα, τό Yama, ἡ Ἀνυπαρξία καί ἡ Νέκρωση, ὁ Διαλογισμός, ἡ Θετική Σκέψη, οἱ δεισιδαιμονίες, ἡ διαφήμιση τοῦ Ράμα Κρίσνα, τά ψευδοοράματα τῆς Γαβριηλίας μαζί μέ τό “ἱαματικό χάρισμα”, οἱ “ἐναλλακτικές θεραπείες”, ὀλοκληρώνουν τόν πολυβολισμό τῆς κατά πάντα δοκιμασμένης μέσα στήν ἐλληνική κοινωνία μας Ὀρθόδοξου, θεανθρωπίνης Παραδόσεώς μας, τῆς μόνης πραγματικά σωζούσης τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Εἶναι ὄντως ἄξιο μεγίστης ἀπορίας τό πῶς εἶναι δυνατόν ὀρθόδοξες μοναχές νά ἀλλοτριώνουν, σέ τέτοιο βαθμό καί τέτοια ἔκταση, τήν ἐν Χριστῷ ζωή! Δέν εἶναι γιά μᾶς ἄξιο ἀπορίας τό πῶς κατάφερε νά κυκλοφορήσει σέ δεκατρεῖς ἐκδόσεις ἀφοῦ τό παραπάνω βιβλίο εἶναι πλημμυρισμένο ἀπό τό μεταπτωτικό σύνδρομο ἐνός διαχύτου συναισθηματισμοῦ, ὁ ὅποιος παρακινεῖ τό ἀναγνωστικό κοινό στή διακίνησή του.

Ἀναρίθμητοι ὅμως ἀναγνώστες ἀκατάπαυστα, μᾶς “ἐνοχλοῦν” μέ τήν πανομοιότυπη ἐρώτηση γιά τή γνώμη μας γι’αὐτό τό βιβλίο.

Τελικά, φαίνεται ὅτι μετά ἀπό μία νηφάλια, ἐσωτερική κριτική τῶν ἀπροκαταλήπτων ἀναγνωστῶν, διαπιστώνεται, ἄτυπα ἢ συνειδητά, τό αἰρετικό περιεχόμενο τῆς “Ἀσκητικῆς τῆς Ἀγάπης”, καί τό βιβλίο τοποθετεῖται στά πύθια τῆς βιβλιοθήκης γιά νά μή μεταδίδεται ἡ διάβρωση πού ἀρχικά προκάλεσε.

Χρειάζεται προσεκτική μελέτη τῆς καλοπροαίρετης καί ἀπόλυτα τεκμηριωμένης κριτικῆς τοῦ ἱεροδιακόνου π. Βασιλείου, ὥστε νά ἀποκτήσει ὁ ἀναγνώστης ὀρθά, Θεανθρώπινα κριτήρια, γιά νά μή παραπλανᾶται ἀπό ποταπούς, δαιμονιώδεις συναισθηματισμούς.

*Ἀρχιμανδρίτης Σαράντης Σαράντος
Ἐφημέριος Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου*

Γ Ε Ν Ι Κ Α

Ἡ “Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης” διανύει ἤδη τήν 13η ἔκδοσή του, κυκλοφορεῖ πλέον καί στήν ἀγγλική γλώσσα, καί ὁ ὄγκος του ἐκτείνεται σέ 500 σελίδες. Σέ πολλές ἐνορίες τῆς χώρας μας ἔχει, δυστυχῶς χρησιμοποιηθεῖ, ἢ χρησιμοποιεῖται ἀκόμα, ὡς ἐγχειρίδιο τῶν κατηχητικῶν σχολείων.

Κατά τή γνώμη μας, τό βιβλίό αὐτό στοχεύει στήν προώθηση τοῦ λαϊκοῦ οἰκουμενισμοῦ, στήν προώθηση δηλαδή ἀνάμεσα στούς ἀπλούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς κληρικούς καί λαϊκούς τῆς διδασκαλίας ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες κατέχουν μέρος τῆς ἀληθείας καί συνεπῶς, ὄχι μόνο δέν δικαιούμεθα νά ἀπορρίπτουμε τίς διάφορες διδασκαλίες τους ἀλλά ἔχουμε χρέος ἱερό νά τίς ἀποδεχθοῦμε, ὥστε νά φθάσουμε κάποτε στήν ἐπιθυμητή, γιά τούς φορεῖς αὐτῆς τῆς ιδέας, ἔνωση ὅλων τῶν θρησκειῶν σέ μία. Ἀποτελεῖ, ἄρα, πράξη μίσους φανατισμοῦ ἢ “φονταμενταλισμοῦ” κατά τή μοντέρνα ὀρολογία, καί μισαλλοδοξίας ἢ ἐμμονή στά δόγματα, τούς κανόνες καί τίς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἡ ἀπόρριψη τῶν ὑπολοίπων ὁμολογιῶν καί δοξασιῶν, φαινόμενο πού, κατά τή συγγραφέα, ὀφείλεται σέ διάφορα κόμπλεξ καί φοβίες πού μᾶς διακατέχουν.

Πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἡ διδασκαλία αὐτή εἶναι ἡ θεμέλιος διδασκαλία τοῦ κινήματος τῆς “ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ” [\[1\]](#), τό ὁποῖο διακηρύσσει ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοῦ καί τό ὁποῖο μεθοδεύει συστηματικά τήν ἔνωση τῶν θρησκειῶν καί τή δημιουργία τῆς ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ. Ἡ Ἀλήθεια, ὅμως, δέν εἶναι, οὔτε μπορεῖ νά γίνει διαπραγματεύσιμο μέγεθος. Τήν Ἀλήθεια μόνον ἐμεῖς ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί καί πάντα ὡς μέλη τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας “κατέχουμε”, καί μάλιστα καθ’ ὅλοκληρίαν, διότι δέν πρόκειται γιά μιά ἀφηρημένη ἢ ἀπρόσωπη ἔννοια, ἀλλά γιά τό ἴδιο τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, πού σαφέστατα μᾶς φανέρωσε ὅτι Αὐτός εἶναι “ἡ Ὁδός ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή” (Ἰω.ιδ´, 6).

Ἄς δοῦμε ὅμως τά πιά ἐμφανῆ καί ἀποκαλυπτικά σημεῖα πού ἐπαληθεύουν τόσο τήν ὑπαρξη ἑνός ἀνελέητου καί νεοεποχίτικου συγκρητισμοῦ, ὅσο καί τίς πλάνες τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι διάσπαρτες σ’ ὅλο τό βιβλίό, “μεταμφιεσμένες” ἐπιμελῶς σέ Ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

A. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΤΙΚΑ

Όπως προείπαμε τό βιβλίό αυτό προσπαθεῖ νά πείσει τόν ἀναγνώστη ὅτι οἱ χριστιανικές καί μή ὁμολογίες δέν ἀπέχουν πολύ ἀπό τήν ἀλήθεια. Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ διαφόρους τρόπους ὅπως μέ τήν ἀναφορά σέ πάμπολλους ἀλλοθρήσκους καί ἑτεροδόξους φίλους τῆς γερόντισσας μέ τούς ὁποίους διατήρησε σχέσεις σ' ὅλη τῆς τῆ ζωῆ, χωρίς ὥστόσο νά τούς μεταστρέψει ἢ ἔστω νά καταβάλλει τήν παραμικρή προσπάθεια. Ἀντίθετα, τούς θεωρεῖ συχνά καί ὡς ἀγίους (π.χ. σελ. 212 καί 407) ἢ ὑπόδειγμα χριστιανῶν (σ. 72)^[2] καί γι' αὐτό συνομιλεῖ μαζί τους γιά τό Θεό (γιά ποιό Θεό ἄραγε;).

Ἄς ἀναφερθοῦμε, ὅμως, ἀναλυτικώτερα : Στή σελ. 15, ἕνας ἀγγλικανός “θεολόγος”, ἀναγνωρίζει τήν “ἐν Χριστῷ ζωῆ τῆς”. Εἶναι αὐτονόητο πώς αὐτό προϋποθέτει κοινό βίωμα καί κοινή πίστη γιά τό Χριστό, ἡ ὁποία φυσικά δέν μπορεῖ νά ταυτιστεῖ μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη, γιατί σ' αὐτή τήν περίπτωση ὁ ἀγγλικανός θά εἶχε ἐπίμονα ζητήσει καί λάβει τό ὀρθόδοξο Βάπτισμα.

Στή σελίδα 27 ἀναρωτιέται ἡ συγγραφέας σέ τί θά μπορούσε νά ἐνοχλεῖ τή γερόντισσα ἡ συνεργασία, ἀκόμα καί ἡ μισθοδοσία ἀπό Ἑβραίους; Πόσο εἶναι σύμφωνη ἡ τακτική αὐτή πού παρουσιάζεται ὡς ἀρετή καί προβάλλεται ὡς ἀπόδειξη τῆς ὑπέρμετρης ἀγάπης πού εἶχε ἡ γερόντισσα πρὸς ὅλους μέ τά λόγια τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου πού μᾶς λέει “εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καί ταύτην τήν διδαχὴν οὐ φέρει, μή λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν, καί χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε” (Β΄ Ἰωάν. 10); Μήπως τελικά ἡ γερόντισσα διέθετε μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπ' αὐτόν πού ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία ὀνόμασε “ μαθητὴ τῆς ἀγάπης”;

Στή σελ. 33 βλέπουμε τή στενή σχέση τῆς γερόντισσας μέ τήν αἵρεση τῶν

Κουακέρων^[3]. Τό ἔργο τους στή Θεσσαλονίκη διαφημίζεται ὡς σπουδαῖο, ἐνῶ ἡ ἴδια κατέχει θέση διευθύντριας στή σχολή τους, ἀλλά καί διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου. Ποιός ἀφελής θά μπορούσε ποτέ νά πιστεύσει πώς ἂν οἱ ἀπόψεις τῆς καί ἡ ἐρμηνεία πού ἔδιδε στό Εὐαγγέλιο δέν ταυτίζονταν ἀπόλυτα μ' αὐτές τῆς αἵρέσεως, θά τῆς ἐμπιστεύονταν τίς δύο, ἀναμφισβήτητα, πῶς εὐαίσθητες θέσεις σέ τέτοια αἵρεση; Παράλληλα, δίδεται στόν ἀναγνώστη ἡ ἐσκεμμένη ἐντύπωση πώς οἱ Κουάκεροι εἶναι ὁμάδα ὀρθοδόξων χριστιανῶν μέ σπουδαῖο μάλιστα ἔργο καί δραστηριότητες, ἐντύπωση ἐσφαλμένη καί ἄκρως ἐπικίνδυνη ἀκόμα καί προσηλυτιστική. Στίς σελ. 40 - 41 παρουσιάζεται ἡ σχέση τῆς μέ δύο ἀκόμη Κουάκερους, ἐνῶ φιλοξενεῖται καί στόν ξενῶνα τους (σελ. 46).

Στή σελ. 63, κάποιος μεθοδιστής ιεραπόστολος ζητᾷ τίς προσευχές τῆς γιά νά λάβουν καί ἄλλη χάρη ἀπ' τό Θεό. Αὐτό παραμένει ἀσχολίαστο καί διδάσκει γιά μιά ἀκόμη φορά πώς ἡ Χάρις δέν εἶναι προνόμιο τῶν Ὀρθοδόξων. Ἡ Χάρις ὅμως τοῦ Θεοῦ, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργεῖ μόνο στούς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί “ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας”. (Ἰδιόμελο τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος).

Στή σελ. 42, ό “θρασύς συγκρητισμός” ξεπερνάει κατά πολύ τά όρια, καθώς, όπως διαβάζουμε, ή Αύρηλία, ή γερόντισσα ώς λαϊκή, φεύγοντας για τήν Ίνδία, πήρε μαζί της μόνο δύο βιβλία. Τό ένα ήταν τό Εύαγγέλιο και τό άλλο ένα βιβλίο του γκουρού Sivananda[4]. Και ενώ για τό Εύαγγέλιο ούτε λόγος γίνεται, τό βιβλίο του γκουρού τήν ένθουσιάζει τόσο πολύ, πού ψάχνει άπεγνωσμένα τό συγγραφέα του. Αυτός μέ τή σειρά του “ώς έκ θαύματος”, τήν άκολουθει παντού και τήν βοηθά πολύ περισσότερο στό ξεκίνημά της στην Ίνδία[5], για νά μās άποδείξει, άτυπα έστω, πόσες δυνάμεις κρύβονται στον Ίνδουισμό και στους γκουρού, τίς όποιες αν και άγνοοΰμε, μπορούμε όμως σταδιακά νά ανακαλύψουμε και νά ευεργετηθοΰμε απ’ αυτές.

Στή σελ. 50 -51, γίνεται σύγκριση γκουρουϊστικων τεχνικων με όρθόδοξες άπόψεις. Θεωρεί, δηλαδή, ή γερόντισσα πώς στον όρθόδοξο μοναχισμό, όπως και στον Ίνδουϊστικό, είναι σύνηθες φαινόμενο ή προσπάθεια του άσκητου νά γίνεται άόρατος απ’ τούς ανθρώπους πράγμα έντελώς ξένο και άγνωστο στη δική μας άσκητική παράδοση.

Στή σελ. 53 συγκρίνεται και ή ινδουϊστική μέ τήν όρθόδοξη λατρεία, χωρίς νά άπουσιάζει από τον κατάλογο των “όμοιοτήτων” και ή διαρκής επίκληση του όνόματος του Θεοΰ, πού δήθεν ύπάρχει και τίς δύο λατρείες μέ μοναδική διαφορά τό όνομα του Θεοΰ πού ό άσκητής επικαλείται[6]. Φυσικά, ή διαφορά είναι πολύ πύ ουσιαστική, ενώ έντεχνα περνά και πάλι τό μήνυμα ότι όλες οι θρησκείες έχουν τήν αλήθεια μέ μόνη διαφορά τό όνομα πού προσδίδουν στό Θείο.

Στή σελ. 54 διαφημίζεται ό Rama Krishna, ώς επηρεασμένος τάχα από τό Χριστιανισμό, ενώ στη σελ. 47, παρατίθενται αρκετά όνόματα μεγάλων γκουρού πού γνώρισε ή γερόντισσα, προφανώς για νά ξέρουν πού πρέπει νά άπευθυνθούν οι ένδιαφερόμενοι για τήν ινδική φιλοσοφία και τίς τεχνικές της.

Λίγο πύ κάτω προσπαθει ή συγγραφέας νά μās πείσει ότι ή Έβραία φίλη της πίνει από τό σταυρωμένο νεράκι, όταν ταυτόχρονα ό Άπόστολος Παΰλος μās λέει ότι “Σταυρός Ίουδαίους σκάνδαλον”.

Σέ τί άποσκοπει ή παραπλάνηση αυτή, παρά στό νά πιστεύσουμε ότι οι όπαδοί των άλλων θρησκείων δέν διακατέχονται από τον ίδιο “φανατισμό” από τον όποιο διακατεχόμαστε έμεις οι όρθόδοξοι;

Άκόμα, γίνεται σύγκριση του μοναχισμού μέ τήν άρχαία Έλλάδα, σε μία έποχή πού ή νεοειδωλολατρεία και ή λατρεία του Δωδεκαθέου βρίσκεται σε έξαρση και ιδιαίτερα στη χώρα μας(σ. 106).

Άλλοΰ ή γερόντισσα προσκαλείται νά προσευχηθει μέσα σε τζαμιά (σελ. 44), χωρίς νά αναφέρεται τό αν τελικά άποδεχόταν τήν πρόσκληση αυτή, μολονότι ή πράξη αυτή επαινεΐται από τή συγγραφέα.

Πάντως ή προσκύνηση τών τζαμιών δέν άντιβαίνει στό πνεύμα τοῦ βιβλίου, άφοῦ οί Μουσουλμάνοι, οί Ἰνδουϊστές άλλά καί οί Ἑβραῖοι, ἔχουν τό Θεό μέσα τους καί όδηγοῦνται άπό τό ἴδιο πνεύμα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ή ἴδια ή Γαβριηλία ὑποστηρίζει (σελ. 325)[7]. Ακόμα, ὁ Ραμασάντρα άναφέρεται ὡς σπουδαῖος άνθρωπος πού ζεῖ κατά Χριστόν (σελ. 234), ένῶ διαρκής εἶναι καί ή άναφορά στά χαρίσματα τοῦ Baba Amte (σελ. 403). Γίνεται λοιπόν έμφανής ή άποψη τής Γαβριηλίας πώς ὅλοι μποροῦν νά ζοῦν καί νά πορεύονται κατά Χριστόν καί, συνεπῶς, εἶναι έντελῶς άχρηστο τό άγιο Βάπτισμα καί ένδειξη μίσους ή άντίθετη άποψη.

Τά πío χαρακτηριστικά, ὅμως σημεῖα συγκρητισμοῦ στό βιβλίο εἶναι τά έξής :

α) Στή σελ. 101, άναφέρεται πώς άφοῦ ἔγινε μοναχή καί κάποια μέρα συναντήθηκε μέ δύο Ἰνδούς μοναχοῦς άπό τό Ashram τοῦ Sivananda, αὐτοί τής εἶπαν : “Τώρα εἶσαι πραγματική άδελφή μας. Ρ ά σ ο έ σ ύ - ρ ά σ ο έ μ ε ἱ ς”. Στή φράση αὐτή συμπυκνώνεται ὅλη ή διδασκαλία τοῦ βιβλίου άλλά καί τής Νέας Ἐποχῆς. Μέ τόν τρόπο μάλιστα πού εἶναι διατυπωμένο, περνάει τό μήνυμα τόσο ὅτι ὡς ὀρθόδοξοι χρῆζουμε μιᾶς άναγνωρίσεως άπό τά άλλα, πío “πνευματικά” καί μυστικιστικά θρησκευάματα, ὅσο καί ὅτι οί Ἰνδοί, ὡς μεγαλόψυχοι καί άφανάτιστοι, μᾶς παρέχουν αὐτή τήν άναγνώριση καί άποδέχονται άπόλυτα τήν άσκητική μας πού λίγο φυσικά απέχει άπό τή δική τους. Εἶναι ή βάση μιᾶς σύγκρισης μεταξύ τής δικῆς μας άσκητικῆς παραδόσεως καί τής ἰνδουϊστικῆς δηλαδή τής γιόγκα καί τοῦ διαλογισμοῦ, μέ τήν προσευχή, ιδιαίτερα τή νοερά προσευχή καί γενικῶς τήν ὀρθόδοξη λατρεία μας. Στά ἴδια, έξάλλου, πλαίσια, κινοῦνται καί οί σκέψεις τής γερόντισσας στή σελ. 245 -246, ὅπου κι εκεί δέν παραλείπει, μέ μία σκόπιμα μπερδεμένη πρόταση νά μᾶς πεί ὅτι εκείνο πού σώζει εἶναι ή λιτότητα, ή πτωχεία καί ή στενή ὁδός, ή ὁποία, ὅμως συγκεκριμένα παρακάτω, βιώνεται καί στά ὀρθόδοξα μοναστήρια καί στά Ἄσραμ[8].

β) Τό δεύτερο σημεῖο τό έντοπίζουμε στή σελ. 39. Ἐκεῖ άναφέρεται πώς ὡς Ἑλληνες τρέφουμε “ἔμφυτο” σεβασμό γιά τήν ἰνδική φιλοσοφία, γιατί καί οί Ἰνδοί, ὅπως κι εμεῖς, ἔχουν μία ψυχική λεπτότητα, ή ὁποία εἶναι άποτέλεσμα τής καλλιιεργείας τους. Γράφει άκόμα πώς ὑπάρχουν στήν Ἰνδία σοφοί πού ἔχουν ὀλοκληρωτικά άφιερωθεῖ στό Θεό, χωρίς τήν παραμικρή νύξη γιά τό γεγονός ὅτι δέν ὑπηρετοῦν τόν ἴδιο Θεό, τόν μοναδικό Θεό, πού διακονοῦμε εμεῖς. Πράγματι, αν λάβουμε τή λέξη Ἑλληνες μέ τή συνήθη άγιογραφική της σημασία ὡς εἰδωλολάτρες δηλαδή, τότε δέν μποροῦμε παρά νά συμφωνήσουμε. Αν ὅμως δεχθοῦμε ὅτι οί Ἑλληνες, ὡς Ρωμηοί, ὡς ὀρθόδοξος δηλαδή λαός παραμείναμε άνέκαθεν άμετακίνητοι στήν πίστη καί στίς παραδόσεις μας, τότε τί κοινό μποροῦμε νά βροῦμε μεταξύ τοῦ Φωτός καί τοῦ σκότους, τής Ἀληθείας καί τοῦ ψεύδους καί τοῦ πατρός αὐτοῦ Διαβόλου; Απολύτως καμμία, ιδιαίτερα αν λάβουμε ὑπ’ ὄψιν τό γεγονός ὅτι οί Πατέρες μας οί σοφοί καί άγιοι, δέν δέχθηκαν νά βάλουν στό Σύμβολο τής Πίστεως μας οὔτε μία φορά ὁποιαδήποτε λέξη πού νά άρχίζει άπό τό γράμμα Ψ, άρχικό τής λέξεως “Ψεῦδος”, διδάσκοντάς μας ὅτι καμμία κοινωνία δέν μποροῦμε καί δέν πρέπει νά ἔχουμε μέ τό ψεῦδος καί ὅτι ή

πίστη μας είναι ή μόνη πού δέν έμπεριέχει ἴχνος Ψεύδους, ή μόνη πού έμπεριέχει τήν Αλήθεια.

Πρέπει όμως νά τονίσουμε ότι πραγματικά σοφός είναι μόνον αυτός πού κοινωνεί μέ τή σοφία του Θεού, τήν ὄντως Σοφία, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό καί γίνεται θεός κατά χάριν, πράγμα πού ἀδυνατοῦν νά δεχθοῦν οἱ Ἰνδουϊστές, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουν μόνο στίς ἐσωτερικές τους δυνάμεις καί στή δυνατότητα αὐτοθεώσεως. Στή σελ. 184 τέλος, συγκρίνονται καί οἱ ἁγιασμένες μορφές τῶν Προφητῶν μέ τίς μορφές τῶν γιόγκι καί τῶν γκουρού.

Δέν πρέπει όμως νά ἐξαιρέσουμε ἀπ' αὐτό τό κεφάλαιο καί τή “Μίμηση τοῦ Χριστοῦ”. Ἡ “Μίμηση τοῦ Χριστοῦ” εἶναι ἓνα πασίγνωστο βιβλίο πού ἐκφράζει ὅλο τόν εὐσεβισμό καί τή λογικοκρατία τῆς Δύσεως καί πού καμμία σχέση δέν ἔχει μέ τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα καί τήν ὀρθόδοξη καί πατερική μίμηση Χριστοῦ. Τό βιβλίο αὐτό ἡ γερόντισσα τό ἀγαποῦσε ἰδιαίτερος καθώς καί τό συγγραφέα του, ὅπως φαίνεται στή σελ. 205, ὅπου συγκαταλέγεται ἡ “Μίμηση τοῦ Χριστοῦ” στά βιβλία πού συνιστοῦσε στους ἄλλους πρὸς μελέτη, καθώς καί στή σελ. 77, ὅπου συμβαδίζει μέ τό συγγραφέα του, τό Θωμᾶ Κεμπήσιο κι ἓνα ἀκόμη ἐτερόδοξο μοναχό. Ἄκρως κατατοπιστικό γιά τό θέμα αὐτό εἶναι ἓνα ἄρθρο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, ἑνός τῶν λογιωτέρων καί παραδοσιακῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Σεβασμιώτατος μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει : “ Ἔχει ἀποδοθεῖ (ἐνν. ἡ Μίμηση τοῦ Χριστοῦ) στόν Θωμᾶ Κεμπήσιο, πού ὑπῆρξε ἓνας παπικός ἀσκητικός συγγραφέας...Φαίνεται ὅτι τό βιβλίο αὐτό εἶναι ἐντεταγμένο μέσα στά δυτικά πλαίσια καί ἐκφράζει τήν πνευματικότητα τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου...Μπορεῖ κανεῖς νά διαπιστώσει ὅτι ἡ μετάφρασή του μέ τήν παράλληλη παραθεώρηση τῶν νηπτικῶν πατερικῶν κειμένων συνετέλεσε στή δυτικοποίηση τῶν Ὁρθοδόξων. Βέβαια εἶναι γεγονός ὅτι ὅταν κανεῖς διαβάσει τή “Μίμηση τοῦ Χριστοῦ” θερμαίνεται συναισθηματικά, ἀλλ' ὅμως ἐκτρέπεται, χωρίς νά τό καταλάβει, ἀπό τή γνήσια ἔκφραση τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως...”.

Φρονοῦμε, λοιπόν, πώς καί τό βιβλίο πού μελετᾶμε, ἔχει τίς ἴδιες ἀκριβῶς καί ἀκόμα ἐπιβλαβέστερες ἐπιδράσεις, γιατί ἐκτός ἀπό τό νοσηρό συναισθηματισμό, τόν ὁποῖο ἐκπέμπει, προβάλλει καί ἐπικίνδυνες τεχνικές καί δοξασίες. Συνιστοῦμε, συνεπῶς, ἀνεπιφύλακτα καί τήν ἀνάγνωση τοῦ συγκεκριμένου ἄρθρου[9].

Ἀναφέραμε μερικά μόνο σημεία τοῦ βιβλίου, στά ὁποῖα ἐπιχειρεῖται νά συγκριθεῖ ἡ ὀρθόδοξη μέ τήν ἰνδουϊστική “πνευματικότητα”, μεταξύ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, δέν ἀνευρίσκεται ἀπό τή συγγραφέα καμμία διαφορά. Μιά ὅμως προσεκτική καί ἀπαλλαγμένη προκαταλήψεων ματιά, ἀπό ἓνα “κριτικό” μάτι θά ἀνασύρει, σχετικά εὐκολα, ἄπειρα τέτοια σημεία, ἀφοῦ αὐτός εἶναι καί ὁ σκοπός τοῦ ἐν λόγω βιβλίου.

B. “ΜΕΤΡΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ”

Είναι μαθηματικῶς βέβαιο, ὅμως, πὼς ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα δίδονταν στὸν ἀναγνώστη χωρὶς τὴν ἀπαραίτητη ἐπικάλυψη, τότε δύσκολα θὰ ἔπεφτε στὴν παγίδα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ συγγραφέας ἔχει φροντίσει νὰ πάρει τὰ κατάλληλα, ψυχολογικά κυρίως, μέτρα ἀσφαλείας, ὥστε δύσκολα κάποιος νὰ ὑποψιαστεῖ μὴπως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο σωστά ἢ ὀρθόδοξα. Ἐκτός λοιπὸν ἀπὸ τὸ συγκεκριμένον τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο δίδονται κάποιες πληροφορίες ἀλλὰ καὶ τὸν καταιγισμό μὲ αὐτές, ἔτσι ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴν προλαβαίνει νὰ τίς ἐπεξεργάζεται, θὰ ἀναφέρουμε δειγματοληπτικά μερικά ἀπὸ τὰ ψυχολογικά “μέτρα ἀσφαλείας”.

Στὴ σελ. 44 ἀναφέρεται ἡ πρόσκληση πρὸς τὴ γερόντισσα νὰ προσκυνήσει στὰ μικρὰ τζαμιά τῶν ξενοδοχείων, τονίζεται ὅμως ταυτόχρονα πὼς αὐτὸ ἀποτελεῖ ἡρωϊκὴ πράξη “στὴ δική μας ἐποχὴ τοῦ Φονταμενταλισμοῦ”. Ἀυτομάτως, λοιπὸν χαρακτηρίζεται φονταμενταλιστὴς ὅποιος δὲν δεῖ καὶ μὲ καλὸ μάτι τὴν πράξη αὐτή.

Στὴν ἐπόμενη σελίδα ἀναφέρεται ἡ συγγραφέας στὰ λόγια κάποιου ιεράρχου, ὁ ὁποῖος λέει πὼς “ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ κινδυνεύουμε μόνο ἀπὸ τίς ἀδυναμίες μας”. Ἄρα λοιπὸν εἶναι ἀδύνατοι στὴν πίστη ὅσοι, ἀκολουθώντας τὴν τακτικὴ τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀναπτύσσουν ἰδιαίτερες σχέσεις μὲ αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους καὶ κυρίως δὲν συμπροσεύχονται μ’ αὐτούς, κατὰ τὸν ιεράρχη αὐτόν. Ἀντιθέτως εἶναι πολὺ πιστοὶ, ὅσοι κυριολεκτικά, διαπραγματεύονται τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἀλήθεια. Μὲ τὰ λόγια αὐτά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ὀρθοδόξου ἀρχιερέως πιστεύει ἡ συγγραφέας καὶ δυστυχῶς ἐν μέρει δικαιολογημένα πὼς θὰ ἐξαλείψει κάθε ἐνδεχόμενὴ ἀντίρρηση. Μήπως, ὅμως, εἶναι προτιμότερο γιὰ μᾶς νὰ ὑπακούσουμε στὰ λόγια τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πού ἀναφέραμε στὴν εἰσαγωγή, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου πού παραγγέλει : “Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν” (Ματθ. Ζ, 15), παρά σέ ἕνα ιεράρχη, ὁποῖος κι ἂν εἶναι αὐτός; Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐξάλλου, νὰ πιστεύσουμε πὼς ἀμέτρητοι ξένοι εἶδαν τὸ φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως ἀναφέρεται λίγο πῶς κάτω, ὅταν δὲν κατονομάζονται παρά μόνον ἕνας ἢ δύο; Δὲν θὰ ἔκανε ἡ συγγραφέας συστηματικὴ ἀναφορά στὶς πραγματικὲς ἐπιτυχίες τῆς Γαβριηλίας ὅταν κάνει τὸ ἴδιο γιὰ ὅλες τίς πλάνες της; Δὲν ἔχει γίνῃ κατανοητὸ πὼς ἡ ὁποιαδήποτε προσπάθεια μεταστροφῆς ἀλλοθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων στὴν Ὀρθοδοξία ἐκλαμβάνεται ἀπὸ τὴ γερόντισσα ὡς δεῖγμα φανατισμοῦ;

Στὴ σελ. 49, γράφεται πὼς ἡ γερόντισσα ἔγινε ἕνα “παράθυρο στὴν Ὀρθοδοξία” γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ στὸν κόσμον γιὰ ἐμᾶς ἀνοίγοντας ἕνα βαθύ ρηγμα στὴν “ἐπικτήτη φοβία μας”. Τονώνει δηλαδή, ἡ συγγραφέας τὸν ἐγωϊσμό μας ὥστε νὰ λειτουργήσει ἀνασταλτικὰ πρὸς τίς ἐνστάσεις μας, ἀφοῦ κανεὶς δὲν θέλει νὰ κουβαλάει τὸν τίτλον τοῦ φοβισμένου.

Στὴ σελ. 122 προλαμβάνονται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά πιθανές ἀντιρρήσεις ἀφοῦ ἡ συγγραφέας μᾶς λέει πὼς ἡ Γαβριηλία ἦταν ἡ μόνη πού εἶχε τὸ θάρρος γιὰ τέτοιου

είδους ανοίγματα και πώς οι υπόλοιποι μοναχοί μας δέν είναι και τόσο εργατικοί, αλλά παραμένουν κλεισμένοι στο μοναστήρι τους καθώς και ότι η γερόντισσα είχε την εύλογια για κάτι τέτοιο, από έναν αναγνωρισμένο γέροντα (τόν π. Αμφιλόχιο). Ωστόσο, ο γέροντας αυτός έχει κοιμηθεί πολύ ενωρίτερα (1976) από την πρώτη έκδοση του βιβλίου (1996), όπως, βέβαια, και πολλοί άλλοι που αναφέρονται σ' αυτό για να στηρίξουν την αγιότητα της γερόντισσας Γαβριηλίας. Τό γεγονός αυτό σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία πρέπει να μας βάλει σε ύποψίες για τά κίνητρα της συγγραφέως.

Τέλος, στή σελ. 288, παρερμηνεύεται ή αγάπη που όφείλουμε προς όλους και προβάλλεται ή γερόντισσα ως όμολογήτρια της πίστεως ενώ όσοι διαφωνούν ονομάζονται διώκτες της αγάπης. Είναι ανάγκη, όμως να ξεφύγουμε απ' όλες τις παραπάνω καλοστημένες παγίδες. Άς απαντήσουμε στίς κατηγορίες που κινδυνεύουμε να έλκύσουμε, διαφωνώντας με τίς τακτικές αυτές (φανατικός, φονταμενταλιστής, φοβισμένος, άπιστος, μισαλλόδοξος κ. ά.), με τά λόγια του Χριστού και του Ευαγγελιστού της αγάπης που ήδη αναφέραμε, αλλά και του αποστόλου Παύλου που μας παρακαλεί “σκοπεῖν τούς τάς διχοστασίας και τά σκάνδαλα παρά τήν διδαχήν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιοῦντας και ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν” (Ρωμ. 16, 17), που μας ξεκαθαρίζει ότι “οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνούς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι” (Α΄ Κορ. 1, 20) και μας ἐφιστᾶ τήν προσοχή “μή τις ὑμᾶς συλαγωγῶν διά τῆς φιλοσοφίας και κενῆς ἀπάτης κατά τήν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων και οὐ κατά Χριστόν” (Κολ. 2, 8). Άς απαντήσουμε ακόμα με τά λόγια τῶν πνευματοφόρων Πατέρων μας οἱ ὁποῖοι ξεκάθαρα μας προειδοποιούν λέγοντας ότι “εἴ τις κληρικός ἢ λαϊκός εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι και καθαιρείσθω και ἀφοριζέσθω” (Κανὼν ΞΕ΄ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων)[10]. Τίθεται λοιπόν τό ἐρώτημα : Ἡ γερόντισσα Γαβριηλία εἶχε μεγαλύτερη αγάπη ἀπ' αὐτή τῶν Πατέρων, τῶν Ἀποστόλων ακόμα και τοῦ Κυρίου; Σέ ποιόν, τελικά, όφείλουμε να ὑπακούσουμε και ποιόν να ἐμπιστευθοῦμε και να ἀκολουθήσουμε, τήν ἴδια τήν Ἀλήθεια, ἢ μία πλανεμένη μοναχή;

Γ. ΙΝΔΟΥΪΣΜΟΣ - ΓΚΟΥΡΟΥΪΣΜΟΣ

Άς περάσουμε όμως σε κάτι πιο επικίνδυνο και σημαντικό. Ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Νέας Έποχης είναι η αντιστροφή χριστιανικών όρων. Αυτό, πολύ απλά, σημαίνει πώς οι διάφορες ομάδες της Νέας Έποχης παίρνουν ένα όρο συνηθισμένο στην ορθόδοξη πνευματικότητα και τους προσδίδουν νόημα τελείως διαφορετικό και ξένο. Παίρνουν π.χ. τον όρο **π ρ ο σ ε υ χ ή** και τον ταυτίζουν με το περιεχόμενο του όρου **δ ι α λ ο γ ι σ μ ό ς** για να έλκύσουν τα άνοητα θύματα τους ευκολότερα, κάμπτοντας πιθανούς ένδοξους και παρασύροντας, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς αφού γίνεται λόγος για χριστιανικές αρετές και μεθόδους. Το φαινόμενο της αντιστροφής είναι πολύ σύνηθες και στο βιβλίο αυτό. Μέ εξυπνο όμολογουμένως τρόπο, ετοιμάζεται ο αναγνώστης να δεχθεί την ινδουϊστική φιλοσοφία και ζωή, έφόσον μάλιστα παρουσιάζεται ως γνήσια μορφή ορθόδοξου πνευματικότητας, κατηχεΐται και σταδιακά μυείται, άκουσίως μάλιστα, σ' αυτήν και κινδυνεύει να απομακρυνθεί από τη ζωή της Εκκλησίας ή να παραμείνει τυπικά σ' αυτή, προσκυνώντας άλλους θεούς, δαίμονες στην πραγματικότητα, πού θά αποκτούν αύξανόμενη έξουσία πάνω του, άποξενώνοντάς τον από τη Θεία Χάρη και άμαυρώνοντάς του τον χιτώνα του Βαπτίσματος. Όμως, "οὐδείς δύναται δυοί κυρίοι δουλεύειν" (Ματθ. 6, 24). Θά εξετάσουμε τά σημεία του βιβλίου όπου γίνεται αντιστροφή κάποιων όρων, αντιπαραβάλλοντάς τα με σχετικά άποσπάσματα από τά βιβλία του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου[11].

Στή σελ. 3, η συγγραφέας εϋχεται να μάς "μυήσει" - και έχει μεγάλη σημασία ο όρος - στην άσκητική της αγάπης, ένα ποίημα πού βρέθηκε στά χαρτιά της γερόντισσας, και όλο τό βιβλίο να μάς άνοίξει ένα παράθυρο στον ούρανό της. Κατ' άρχήν είναι γνωστό ότι τή λέξη **μ ύ η σ η** τή χρησιμοποιούμε όταν μεταδίδουμε σε κάποιον "ξένο", κάτι από τίς δικές μας έμπειρίες και μάλιστα θρησκευτικές έμπειρίες όταν δηλαδή, τον εισάγουμε σταδιακά στά δικά μας μυστήρια, στή λατρεία του δικού μας Θεού. "Στή μύηση ανήκει τό να ακολουθεΐ ο μαθητής τίς έντολές του γκουρού του, άνεξάρτητα άν ζεΐ κοντά στο γκουρού ή όχι"[12]. Ίσως ο παραλληλισμός αυτός να φαντάζει ύπερβολικός αλλά πιστεύουμε πώς στή συνέχεια θά δικαιολογήσετε τίς ύποψίες μας. Διαβάζουμε εξάλλου, πώς ή μύηση θά γίνει στην άσκητική της αγάπης. Έδω πρέπει να αναφέρουμε πώς ο διάσημος σ' όλόκληρο τον κόσμο, γκουρού Σάϊ Μπάμπα, πιστεύει πώς "ύπάρχει μόνο μία θρησκεία, ή θρησκεία της Αγάπης...ύπάρχει μόνο μία γλώσσα, ή γλώσσα της καρδιάς"[13]. Πρόκειται για πεποιθήσεις πού ταυτίζονται, δυστυχώς, άπόλυτα μ' αυτές της γερόντισσας. Άκόμα οι ύποψίες μας ένισχύονται από τό γεγονός ότι κατά τον πατέρα της θετικής σκέψης[14]..."ό άνθρωπος δημιουργεΐ **τό δικό του ούρανό** και τή δική του κόλαση"[15]. Πρέπει να θεωρήσουμε τυχαίες συμπτώσεις και μάλιστα σε μία παραγραφούλα, πού τυγχάνει(;) να είναι ή πρώτη του βιβλίου; Στο τέλος μάλιστα της παραγράφου αυτής αναφέρεται πώς εκείνος (ένν. ο ούρανόσ της;) είναι τό πεπρωμένο μας! Δέν μάς έκπλήσσει αυτό αφού "κάρμα σημαίνει δράση και ή δράση είναι αναπόφευκτη...και μ' αυτή τή έννοια τό πεπρωμένο μας είναι ήδη άποφασισμένο"[16], καθώς "κάθε άνθρωπος

παίζει τό ρόλο του πού εἶναι λεπτομερειακά καθορισμένος στήν προσωπική ταινία τῆς ζωῆς του, κι αὐτός ὁ ρόλος ἀλλάζει συνεχῶς ἀπό ζωή σέ ζωή” [17], λόγια πού σχεδόν αὐτούσια ἐπαναλαμβάνει ἡ γερόντισσα στή σελ. 396[18].

Γλωσσολαλιά: Στή σελ. 10, ἀναφέρονται τά “χαρίσματα” τῆς γερόντισσας μεταξύ τῶν ὁποίων δέν λείπει καί τό “χάρισμα” τῆς γλωσσολαλιᾶς. “Τό φαινόμενο τῆς γλωσσολαλιᾶς δέν εἶναι καινούργιο. Εἶναι γνωστό στήν ἀρχαία Ἑλλάδα (Πυθία) καί σέ ἄλλες ἐξωχριστιανικές θρησκείες π.χ. μεταξύ τῶν Δερβίσηδων...Στήν Ἀγγλία τό φαινόμενο παρουσιάστηκε στους Κουακέρους καί στους Μεθοδιστές, στους Μορμόνους καί σέ ἄλλες ἀμερικανικές αἱρέσεις” [19]. Ἀπό τά παραπάνω συμπεραίνουμε μέ ἀσφάλεια ἀπό ποῦ κληρονόμησε τό “χάρισμα” ἡ γερόντισσα, ἀφοῦ τόσο πολύ συνδέθηκε μέ τούς Κουακέρους καί τούς Μεθοδιστές. “Τό φαινόμενο τῆς αὐτονομίας τῆς γλώσσας πού μιλάει ἀνεξάρτητα ἀπό τό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ γιά τίς ὁμάδες αὐτές ἀπόδειξη τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος” [20].

Χορτοφαγία : Φεύγοντας ἀπό τήν εἰσαγωγή πηγαίνουμε στή σελ. 28. Ἐκεῖ γράφει πῶς ἡ γερόντισσα ἔμεινε ἀρχικά μέ κάποια κυρία Bright, κοντά στήν ὁποία ἔγινε **ὑποχρεωτικά** χορτοφάγος. Πρέπει ἐδῶ νά σημειώσουμε τήν ὑποκρισία τῆς συγγραφέως, τήν παραπλάνηση καί τίς ἀντιφάσεις σχετικά μέ τό βίο τῆς Γαβριηλίας. Γίνεται δηλαδή, προσπάθεια νά πειστεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ χορτοφαγία δέν ἔχει σχέση μέ θρησκευτικά “πιστεύω”, ἀλλά σχεδόν τῆς ἐπιβλήθηκε ἀπό τίς συνθήκες. Ἄν ὅμως τά πράγματα ἔχουν ἔτσι, γιατί, ὄχι ἀπλῶς μετεῖχε, ἀλλά προσκλήθηκε σέ συνέδριο ὑγιεινῆς διατροφῆς καί φυσικῆς θεραπείας, τό ὁποῖο ἀποτελοῦσε ἔμπνευση τοῦ ἰδίου τοῦ Γκάντι (σελ. 67 - 68); Ποιός θά μπορούσε νά ξέρει ὅτι εἶναι χορτοφάγος ἀφοῦ τῆς ἐπιβλήθηκε; Γιατί (σελ. 91) ἀκόμα καί στό μοναστήρι, δέν ὑπακούει καί δέν μετέχει στήν κοινή τράπεζα ἀλλά, ὅπως μέ περιφρόνηση πρὸς τίς ἄλλες μοναχές ἀναφέρει ἡ συγγραφέας, “ταραμάδες καί βακαλάους δέν τρῶει ἐκείνη”;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία : Ahimsa (μη - βία). “Αὐτή ἡ μη - βία, ἡ Ahimsa, περιλαμβάνει ὅλες τίς ἐκφράσεις τῆς δημιουργίας ἀκόμα καί τά ἔντομα καί τά ζῶα καί τά φυτά”, γιατί “μέ τό νά βλάπτει κανεῖς κάποιον ἢ κάτι ἄλλο, δέν κάνει τίποτε ἄλλο παρά νά βλάπτει ἀκριβῶς τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του” [21]. Σύμφωνα μ’ αὐτές τίς ἀπόψεις, οἱ Τζαῖνιστές μοναχοί ἀπαγορεύεται νά τρῶνε στό σκοτάδι καί χωρίς κάλυμμα στό στόμα τους γιά νά μή φᾶνε κατά λάθος κάποιο ἔντομο. Εἶναι ἄσχετο μ’ ὅλα αὐτά τό γεγονός ὅτι ἡ ἴδια μαλώνει κάποιον πού σκότωσε ἕνα κουνούπι (σελ. 134 -135); ὅτι στέλνει μέ τά πνευματικοπαῖδια (;) τῆς χαιρετισμούς σέ συγκεκριμένα δέντρα τῶν ὁποίων τά κλαδιά κρατάει; ὅτι λυπᾶται τόσο πολύ γιά τά φυτά πού μαραίνονται καί μάλιστα τά θάβει ἀντί νά τά πετάει, ὅταν φυσικά δέν τά ἀνασταίνει, ὅπως στή σελ 58; Πολύ δέ περισσότερο πῶς εἶναι ἄσχετη ἡ ἄποψη τῆς πῶς ἂν κουρασμένοι πιάσουμε ἕνα δέντρο, αὐτό θά μᾶς δώσει ἀπ’ τή δύναμή του πού τοῦ δίνει ὁ Θεός (σελ. 134);

Ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου : Ὅλα τά παραπάνω μᾶς παραπέμπουν στή λεγόμενη “Ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου”, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἀκόμα καί τό Θεό καί ἡ ὁποία

προβάλλεται απ' όλες τις κινήσεις και ομάδες της Νέας Έποχής. “Ο Θεός δέν εκλαμβάνεται ως Πρόσωπο· ταυτίζεται μέ τό Παγκόσμιο ή Συμπαντικό Πνεῦμα ή τή ζῶσα ἐνέργεια τοῦ σύμπαντος πού προβάλλεται σέ ποικίλες μορφές. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι προβολή αὐτῆς τῆς Κοσμικῆς Ὑπερσυνειδητότητας” [22], “ἀκόμα καί ἡ διατροφή ἐπλέγεται μέ κεντρικό σκοπό τή διεύρυνση τῆς συνειδητότητας” [23], “ἀναζητοῦμε ἕνα τρόπο ὑπαρξης τῆς ἁρμονίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του καί μέ ὅλα τά ζῶντα ὄντα, μέ τή φύση καί τόν κόσμο” [24], γιατί “τά πάντα εἶναι συμπυκνωμένες ποσότητες ἐνέργειας” [25]. Ἴσως καί πάλι φαντάζουν ὑπερβολικές οἱ σκέψεις μας σέ μερικούς. Αὐτοί ὁμως ἄς μᾶς ἐξηγήσουν γιατί ἡ γερόντισσα μᾶς παροτρύνει : “Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐξ’ ὅλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καί ἐξ’ ὅλης τῆς διανοίας σου” καί σπεύδει νά ἐπεξηγήσει : “τό σύμπαν **δηλαδή**” (σελ. 199); Ἄρα, κατ’ αὐτήν, ταυτίζεται τό σύμπαν μέ τό Θεό, ἡ κτίσις μέ τόν Κτίσαντα, γεγονός πού ἀποδεικνύει τήν υἰοθέτηση ἐκ μέρους τῆς ὀλιστικῆς θεωρήσεως τοῦ κόσμου πού, ὅπως ἤδη εἶπαμε, διδάσκει περιληπτικά πῶς “Δέν ὑπάρχει κανένας διαχωρισμός, τά πάντα εἶναι ἕνα καί μ’ αὐτό τό ἕνα ταυτίζεται ὁ ἄνθρωπος” [26]. Μάλιστα ἀποκαλεῖ τόν ἄνθρωπο “Θήραμα” καί διερωτᾶται στή σελ. 489, πῶς μπορούμε νά τρῶμε κρέας ἐνῶ τό ζῶο ὑποφέρει καί μαρτυρεῖ. Ἀσφαλῶς θά ἀγαποῦσε τά ζῶα περισσότερο ἀπό τόν ἴδιο τό Δημιουργό τους, ὁ ὁποῖος εἶπε στόν ἀπόστολο Πέτρο “θῦσον καί φάγε” (Πραξ. 1, 13) καί στόν Ἀδάμ “ Ὁ ἐστίν ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν” (Γεν. 9, 23). Θά τά ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο πού ἔγραψε στόν Τιμόθεο ὅτι “πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν καί οὐδέν ἀπόβλητον μετά εὐχαριστίας λαμβανόμενον (Α΄ Τιμ. 4, 4), ἀκόμα καί ἀπό τήν Ἐκκλησία μας πού, βασισμένη σ’ αὐτά, καθαιρεῖ τούς κληρικούς οἱ ὁποῖοι “διά βδελυρίαν ἀπέχουν τοῦ κρέατος καί ὄχι γιά ἄσκηση” (ΝΑ΄ καί ΝΓ΄ ἀγ. Ἀποστόλων, ΙΔ΄ Ἀγκύρας). Πρέπει νά ποῦμε ἐδῶ ὅτι ἡ ὀλιστική θεώρηση σχετίζεται στενά μέ τή χορτοφαγία. Ἐνδεικτικά γι’ αὐτό τόν συσχετισμό εἶναι τά λόγια τοῦ γκουρού Σάϊ Μπάμπα πού λέει μῶντας ἀκόμα καί 7χρονα παιδιά στή χορτοφαγία : “εἶσαι ὅ,τι τρῶς” [27].

Μέ τήν ὀλιστική θεώρηση συνδέεται ἐπίσης στενά καί ἡ ἄποψη τῆς Γαβριηλίας πῶς τό μαῦρο ροῦχο φορεμένο κατάσαρκα ἀφαιρεῖ τή ζωτικότητα τοῦ ἀνθρώπου [28] (γράφει ζωτική ἢ συμπαντική ἐνέργεια), πού ἀντιτίθεται στήν υἰοθέτηση ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ μαύρου χρώματος ὡς ἱερατικοῦ, ὡς χρώματος δηλαδή πού “ἀναπαύεται” σέ ἀνθρώπους φορεῖς τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τῆς μοναδικῆς ἀληθινῆς Ζωτικότητος (Τό Ζωοποιόν).

Yama. Λανθασμένη ὁμως καί σαφῶς ἀντιεκκλησιαστική εἶναι καί ἡ πεποίθηση τῆς γερόντισσας πῶς τό σέξ, ἀκόμα καί μέσα στό γάμο, εἶναι ἀντιθεϊκό (σελ. 386). Αὐτό στόν Ἰνδουισμό ὀνομάζεται Yama καί ἀποτελεῖ τό πρῶτο στάδιο τῆς γιόγκα, ἐντασσόμενο στήν αὐτοσυγκράτηση [29]. Φυσικά τό Yama, ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τά λόγια τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς πρωτοπλάστους σχετικά μέ τήν ἀναπαραγωγή τοῦ γένους, μέ ὀλόκληρη τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη ἀλλά καί τούς κανόνες τῶν Πατέρων [30]. Ὅλα αὐτά ὁμως δέν μᾶς ξαφνιάζουν διόλου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἔχει ἀρκούντως προειδοποιήσει γιά τίς ἀπόψεις τῆς γερόντισσας καί κάθε

γερόντισσας, γράφοντας προς τόν Τιμόθεο : “Τό δέ Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καί διδασκαλίαις δαιμονίων... κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεός ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετά εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καί ἐπεγνωκόσι τήν ἀλήθειαν” (Α΄ Τιμ. 4, 1 -3).

Ἀνυπαρξία - Νέκρωσις. Μιά ἄλλη ἐπικίνδυνη ἰνδουϊστική ἄποψη πού διαχέεται στό βιβλίο εἶναι ὅτι ὁ σκοπός τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ ἀνυπαρξία. Εἶναι, φανταζόμαστε, περιττό νά ποῦμε πῶς αὐτό εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένο καί μαρτυρεῖ ἰνδουϊστική ἀντίληψη τῶν πραγμάτων. Διαβάζουμε σχετικά στή σελ. 39 : “εἶχα πεθάνει” καί πῶ κάτω : “σέ λίγα λεπτά, ἡ νέκρωσις”. Τί σημαίνει ἡ λέξη “νέκρωσις”; Ἄν ὁ ὅρος ταυτίζεται μέ τόν πατερικό ὄρο “νέκρωσις τῶν παθῶν”, τότε πραγματικά ἐνιστάμεθα. Ἀποτελεῖ μεγίστη πλάνη τό νά πιστεύει κάποιος πῶς αὐτό πού οἱ Πατέρες μας πέτυχαν, χωρίς μάλιστα νά τό ἀναγνωρίζουν, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καί σκληροῦς ἀσκητικούς ἀγῶνες δεκάδων χρόνων ἀποσυρόμενοι ἀκόμα καί στά βάθη τῆς ἐρήμου, τό πέτυχε ἡ γερόντισσα Γαβριηλία, σέ λίγα μόνο λεπτά τῆς ὥρας καί χωρίς νά καταβάλλει τόν παραμικρό κόπο. Ἄλλωστε ἡ ἀκοπίαστη μεταστροφή ὑπό τόν ὄρο “ἀναγέννηση” εἶναι πολύ “in” στόν προτεσταντικό χῶρο[31], τά διάφορα μέρη τοῦ ὁποίου, γνώρισε ἀπό πολύ κοντά ἡ Γαβριηλία. Τόν ἴδιο, σημειωτέον, ὄρο, χρησιμοποιεῖ καί ἡ συγγραφέας στή σελ. 193 ἀλλά καί στήν 3, ταυτίζοντάς τον μάλιστα μέ τή “νέκρωση” πού εἶδαμε πῶ πάνω. Παρόμοια ὁμως συναντᾶμε καί σ’ ἄλλα σημεία τοῦ βιβλίου : Στή σελ. 215, ἡ γερόντισσα δέν κρυώνει, δέν πεινάει καί δέν τήν ἐνοχλοῦν τά καυσαέρια διότι δέν ὑπάρχει· παρερμηνεῖ μάλιστα τά λόγια τοῦ ὁσίου Νείλου πού ἀναφέρονται στην ταπείνωση, γιά νά στηρίξει τό ἰνδουϊστικό δόγμα τῆς νεκρώσεως. Στή σελ. 356 δίνει ὁδηγίες γιά νά φτάσουμε στό σημεῖο ἐκεῖνο πού δέν θά ἔχουμε ὑπόσταση[32]. Στή σελ. 365, ἀναφέρει ξανά πῶς δέν ὑπάρχει(!), στή σελ. 153 μιλάει γιά ἀπάθεια ταυτίζοντάς την μέ τήν ἀναισθησία καί δέχεται τό πεπρωμένο ἀλλά καί τή μετεμψύχωση (“ἂν ἤθελε ὁ Θεός μπορούσε νά μέ κάνει ἄλλο πρᾶγμα”), ἐνῶ θεωρεῖ τήν ἀκίνησια μεγάλη πρόοδο στήν πνευματική ζωή[33].

Ὡστόσο, οὔτε αὐτά δέν μᾶς εἶναι ἄγνωστα. “Κατά τόν Σάϊ Μπάμπα ὁποῖος ἀποκτήσει τήν πραγματική Εἰρήνη καί τήν βιώσει δέν νοιώθει καθόλου τήν ταραχή καί τή σύγχυση πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο...Εἰρήνη σημαίνει παραίτηση ἀπό τίς δραστηριότητες τῶν αισθήσεων, δηλαδή τό νά μή βλέπει κανεῖς τί γίνεται γύρω του, νά μήν ἀκούει, νά μήν αισθάνεται...νά μήν ἔχει τήν αἴσθηση ὅτι ὑπάρχει”[34]. “Ἀλλά καί ἂν ἕνα ὄν ἐπιστρέψει στήν ἀνεκδήλωτη κατάσταση τοῦ ΕΝΟΣ δηλαδή στή μή - ὕπαρξη καί στήν ἀνάπαυση, θά ἀρχίσει πάλι τήν ἴδια περιπέτεια, γιατί κάθε πρᾶγμα ὑπόκειται σέ περιοδική ὕπαρξη καί μή ὕπαρξη, σέ δράση καί σέ ἀνάπαυση”[35]κατά τή Μπλαβάτοκυ[36] ἰδρύτρια τῆς Θεοσοφίας[37]. Ἐπίσης ὁ π. Ἀντώνιος μᾶς λέει ὅτι “οἱ διάφορες τεχνικές λυτρώσεως στό χῶρο τῆς ἰνδουϊστικῆς θρησκευτικότητος εἶναι προσπάθειες ἐλευθερίας τόσο ἀπό τή ζωή ὅσο καί ἀπό τό θάνατο”[38].

Ἄς δοῦμε ὅμως καί ἄλλα στοιχεῖα πού ἐπιβεβαιώνουν τή σχέση τῆς γερόντισσας μέ τή γιόγκα καί τό διαλογισμό, μέσα ἀπό τίς ἐμπειρίες της. “Ἐνα τέτοιο εἶδος ἐμπειρίας...(πού πηγάζει ἀπ’ τή γιόγκα)...εἶναι τά λεγόμενα ἀστρικά ἢ ἐξωσωματικά ταξίδια” [39]. Θά πρέπει ἐδῶ νά ἀναρωτηθοῦμε ἂν αὐτά τά ταξίδια ἔχουν σχέση μέ τό γεγονός ὅτι ἡ γερόντισσα γινόταν ἀόρατη μέ τή βοήθεια τῶν ἀγγέλων (σελ. 192)[40], οἱ ὁποῖοι καί τήν μετέφεραν παντοῦ (σελ. 103)! “Ὅταν κάνει κανεῖς καθημερινά αὐτοσυγκέντρωση καί ἀφοσιώνεται σέ μιᾶ ἀπαλή καθαρή ἔμπνευση πού δέν περιέχει διατυπωμένα μηνύματα, μπορεῖ στή διάρκεια τῆς ἐμπειρίας του νά προσδιορίσει τό περιεχόμενό της καί νά τό καταγράψει. Ἡ MC Leap ὑποστηρίζει πώς πρόκειται γιά μηνύματα ἀγγέλων ἢ τῶν Devas, τῶν πνευμάτων τῆς φύσης” [41]. “Αὐτές οἱ ἐκδηλώσεις δέν εἶναι κινητικές, ἀλλά συναισθηματικές. Ὅταν οἱ ἐσωτερικές αὐτές κινήσεις εἶναι εὐγενικές καί ὑποβοηθητικές, ἐκλαμβάνονται ἀπό τοὺς πνευματιστές σάν καθοδήγηση τοῦ ἐσωτερικοῦ δασκάλου, σάν φωνή τῆς **συνειδήσεως** ἢ καί σάν φωνή **ἀγγέλου**” [42]. Μποροῦμε, λοιπόν, νά ἀρνηθοῦμε πώς ἡ διδαχή τῆς γερόντισσας ταυτίζεται μέ τά παραπάνω ἀποκρυφιστικά φαινόμενα, ὅταν ἡ ἴδια διακηρύσσει πώς ἡ φωνή πού ἀκοῦμε μέσα μας εἶναι ὁ φύλακας ἄγγελός μας καί μᾶς προτρέπει νά καθόμαστε καί νά ἀκοῦμε αὐτή τή φωνή [43] (σελ. 176-177) ; Εἶναι ἄσχετο μ’ ὅλα αὐτά τό γεγονός ὅτι οἱ ἄγγελοι τή μετέφεραν παντοῦ, ἢ τήν ἀκολουθοῦσαν ὡς “γαλάζια ἀνταύγεια” (σελ. 482) καί τῆς ἔγραφαν μηνύματα στόν τοῖχο (σελ. 146);

Διαλογισμός. Ἄς ἀναλύσουμε ὅμως λίγο, τί μπορεῖ νά σημαίνει ἡ παρότρυνση νά ἀκοῦμε τήν ἐσωτερική μας φωνή. Ἡ τεχνική αὐτή ὀνομάζεται διαλογισμός καί εἶναι πολύ ἐπικίνδυνη γι’ αὐτόν πού τήν ἐξασκεῖ καθώς μπορεῖ νά προκαλέσει ἀνεπανόρθωτες βλάβες. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι πολυδιαφημισμένη καί διαδεδομένη σήμερα παγκοσμίως, ἐνῶ σέ καμμία περίπτωση δέν συμβαδίζει μέ τήν ιδιότητα τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ, ἀφοῦ καταργεῖ τόν Χριστό ὡς ἱστορικό πρόσωπο καί θεωρεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο θεό. Παράλληλα ὁ διαλογισμός γιά διαφημιστικούς σκοπούς προβάλλεται ὡς μέθοδος χαλάρωσης, εὐεξίας καί ὁμορφιάς. Ὁ ἴδιος ὁ γκουρού Σατιανάντα, δέν ἀρνεῖται πώς εἶναι ρίσκο [44]. Μέ τό διαλογισμό προσπαθοῦμε “νά συναντήσουμε τό θεό πού βρίσκεται μέσα μας”. Κατά τή διδασκαλία αὐτή “ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιᾶ πνευματική δύναμη, μιᾶ **σπίθα τῆς θείας δημιουργικῆς οὐσίας...**” [45] “Μ’ αὐτό συμφωνεῖ βεβαίως καί ἡ γερόντισσα Γαβριηλία πού λέει ὅτι “ὁ Θεός εἶναι μέσα μας καί μᾶς μιλάει στή σιωπή” (σελ. 410), ὅτι “ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε τή Συνείδηση : τόν Ἐαυτό Του” (σελ. 308), ὅτι τό καλό “ὑπάρχει μέσα σ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς **σπινθήρας τοῦ Θεοῦ**” (σελ. 253), ὅτι “ἔχουμε ὅλοι σπινθήρα Χριστοῦ στήν ψυχή” (σελ. 325), ὅτι “ἡ πραγματική ἐλευθερία ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τή σχέση τοῦ ἑαυτοῦ μας μέ τόν ἑαυτό μας” (σελ. 302). Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ γερόντισσα ἀγνοοῦσε τή λέξη προσευχή μέ τήν ὀρθόδοξη ἔννοια, γνώριζε ὅμως πολύ καλά τή μέθοδο τοῦ διαλογισμοῦ. Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι μιλάει γιά “κατάσταση προσευχῆς” [46] (σελ. 69, 78), γιά σιωπηλή προσευχή καί περισυλλογή (σελ. 102) καί ἀποκαλεῖ τήν προσευχή ἐνέργεια καί δύναμη (σελ. 344), ὅ,τι δηλαδή ὑποστηρίζουν οἱ ὀπαδοί τῆς “αὐτοθεώσεως”. “Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς εἶναι μιᾶ

φανέρωση ενέργειας” [47], αναφέρει ο Peale εννοώντας ασφαλώς το διαλογισμό. “Ο διαλογιζόμενος επιθυμεί έξωτερική σιωπή...για να ακούσει τη φωνή της έσωτερικής σοφίας” [48].

Θετική σκέψη : Μέ την τεχνική όμως του διαλογισμού δεν είναι άσχετο και το δόγμα της “θετικής σκέψης” [49], το οποίο δεν απουσιάζει από το βιβλίο. Το δόγμα αυτό πολύ απλά και συνοπτικά διδάσκει τά εξής: “Ο άνθρωπος κατασκευάζει στο ύποσυνείδητό του την ευτυχία του ή τη δυστυχία του. Ο Θεός (τό ύποσυνείδητο), πού σ’αξ έδωσε την επιθυμία, θά σ’αξ δείξει και τό δρόμο για την εκπλήρωσή της...Ο άνθρωπος μπορεί να ενεργοποιήσει τό Θεό μέσα του μέ τή σκέψη” [50]. Αντίστοιχα ή γερόντισσα πιστεύει πώς τό μυαλό και ή φαντασία δημιουργούν τό κρύο (σελ. 66) και την άρρώστια (σελ. 71), ενώ ή ίδια θεραπεύει αυτές τις καταστάσεις πού μόνοι τους οι άνθρωποι δημιουργούν, μέ τά “χαρισματικά” της χέρια. Ο Peale (“ιεραπόστολος” της “θετικής σκέψης”) διακηρύσσει πώς “όπως σκέπτεσαι έτσι θά είσαι” και ότι “μπορείς να άρρωστήσεις τόν έαυτό σου μέ τις σκέψεις σου” [51]. Αλλά και ή κίνηση Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ ύποστηρίζει ότι : “Μπορεί κανείς να θεραπεύσει μέ τά χέρια” [52]. Τό ίδιο πρεσβεύει και ή γερόντισσα λέγοντας πώς άκόμα και χρήματα μπορούμε να άποκτήσουμε “άρκει να τό σκεφτούμε” (σελ 227), πώς όλες τις εκπληρώνει ο Θεός άρκει να έχουμε τή λαχτάρα (σελ. 362) και πώς αν ο άνθρωπος δεν πάρει τό μάθημά του μέ τή μία, κάτι τρέχει στο ύποσυνείδητό του (σελ. 362).

Στή θεωρία της θετικής σκέψης, περιλαμβάνεται και ή διόρθωση της άρνητικής σκέψης πού είναι για την κίνηση Σίλβα “κάθε σκέψη επίκρισης ή κακίας ή ζήλιας ή καταδίκης των άλλων ή αυτοκαταδίκης κάθε σκέψη άρρώστιας ή άτυχήματος ή, μέ λίγα λόγια, κάθε είδους περιοριστική ή άπαισιόδοξη σκέψη” [53]. Η διόρθωση αυτή για τό Σίλβα είναι κάτι πολύ άπλό : “Αν κατά τύχη χρησιμοποιήσετε μία τέτοια φράση, πέστε άκυρο - άκυρο και αντικαταστήστε τό άρνητικό μέ ένα θετικό” [54]. Τή διόρθωση αυτή τή βλέπουμε στή σελ. 298, ως “μάθημα κατακέφαλα” ,, προερχόμενο από τό Θεό (προφανώς από τή Συνείδηση), στις σελ. 66 -67 ως “θεραπευτική δύναμη” και σέ άλλα σημεία.

Στά πλαίσια όμως αυτά ο ύπαδός της θετικής σκέψης είναι ύποχρεωμένος για να άπαλλαγεί από διάφορες άρνητικές σκέψεις πού τόν διακατέχουν και να επιβληθεί σ’ αυτές, να γράφει σ’ ένα χαρτί πολλές φορές την ίδια φράση, ώστε να πείσει τό ύποσυνείδητό του. Γράφει για παράδειγμα συνέχεια τή φράση “είμαι δυνατός” ή “θά νικήσω”, για να ξεπεράσει τό κόμπλεξ κατωτερότητός του ή τό άγχος για κάποιον άγωνα. Και ή μέθοδος όμως αυτή διδάσκεται από τή γερόντισσα σιωπηλώς, άφοϋ στο βιβλίο έχουμε μερικά (γύρω στα 6) από τά, πολλά σίγουρα, χαρτιά της μέ τή συνεχή επανάληψη κάποιας φράσης. Στή σελ. 156 έχουμε ένα τέτοιο χαρτί πού γράφει “Χριστός γεννάται δοξάσατε! Κύριε έλέησον”, στην 352 την ευχή του Ίησοϋ, στην 392 τό Ύπεραγία Θεοτόκε σῶσον ήμᾶς” και άλλα στις σελ. 2, 8, 14. Φυσικά πολλοί θά άπαντήσουν πώς πρόκειται για προσευχές. Όμως ποιος άγιος θεσμοθέτησε ή άπλως άκολούθησε τέτοιες μεθόδους προσευχής; Ύπάρχει, λοιπόν, έμμεση συστηματική

προπαγάνδα της συγκεκριμένης μεθόδου, αφού άλλωστε ο διαλογισμός, όπως προείπαμε, μπορεί να αναφέρεται και στο πρόσωπο του Χριστού.

Αυτό που οι Χριστιανοί ονομάζουν προσευχή πίστης ο Σιλβα το αποκαλεί ενέργεια, προγραμματισμό, χαλάρωση... Η πίστη δεν αναφέρεται σ' ένα πρόσωπο, στο Θεό, αλλά στην κινητοποίηση της ενέργειας μέσα μας. “Όταν υπάρχει αρκετή επιθυμία, υπάρχει αρκετή ενέργεια διαθέσιμη για να εξασφαλίσει την επιτυχία” [55]. Κάτω λοιπόν από αυτές τις προϋποθέσεις “ο Baba Amte και οι συνεργάτες του είχαν θάρρος, υπομονή και πίστη στον υπέρτατο βαθμό” (σελ. 58). Εάν εδώ η πίστη νοηματοδοτείται όπως εμείς οι χριστιανοί τη νοηματοδοτούμε, τότε ως ορθόδοξοι, θά ήμασταν κυριολεκτικά άξιοι της μοίρας μας, αφού ένας αλλόθρησκος έχει πίστη και μάλιστα στον υπέρτατο βαθμό. Έδώ όμως η πίστη ταυτίζεται με την πίστη στον εαυτό μου και στις εσωτερικές μου δυνάμεις. Άρα δεν μιλάμε για Πίστη αλλά για “θετική σκέψη”. Τι μπορεί να σημαίνει, όμως, το όνομα του Baba Amte, τον οποίο μας διαφημίζει ή γερόντισσα σ' όλο το βιβλίο; “Baba σημαίνει αγαπημένος πατέρας και εννοεί το ανώτατο είναι μέσα του. Ο γκουρού στή φυσική του μορφή, ο **σωματικός Baba** μας θυμίζει με τους λόγους του, με τις πράξεις του, **τήν ανώτατη συνείδηση**” [56]. Μήπως, λοιπόν, πρέπει να δεχθούμε κι εμείς τον Amte ως δικό μας Baba;

Διαφήμιση ινδουϊστών διδασκάλων: Άλλη μία αναμφισβήτητη απόδειξη για το γεγονός ότι η Γαβριηλία είχε πλανηθεί από την ινδουϊστική και δαιμονική φιλοσοφία είναι η συστηματική διαφήμιση ινδουϊστών διδασκάλων. Εκτός από την απλή, αλλά με καμάρι, αναφορά που γίνεται στους γκουρού που γνώρισε, διαφημίζεται και ο ποιητής Χαλίλ Γκιμπράν από τη συγγραφέα, όπως π. χ. στή σελ. 72. Χωρίς πουθενά να γίνεται λόγος ότι πρόκειται για ένα δάσκαλο του ινδουϊσμού, παρουσιάζεται ως ένας σπουδαίος ποιητής του οποίου τά έργα πολύ καλά γνωρίζει ή γερόντισσα αφού παρέπεμπε σ' αυτά [57]. Στόν Χαλίλ Γκιμπράν όμως παραπέμπουν και πολλοί γκουρού, όπως π.χ. ο Σατιανάντα στο Άσραμ του [58], και η κίνηση Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ [59], που χορηγεί τά βιβλία του ως εγχειρίδια και υιοθετεί φυσικά τίς απόψεις του, ακόμα και η “Αρμονική Ζωή” [60] του Ρόμπερτ Νατζέμυ. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ποιός κίνδυνος παραμονεύει, αν αναλογισθούμε μάλιστα πώς όλες αυτές οι Σέκτες [61] δρούν και στή χώρα μας έντελως ανεξέλεγκτα.

Δέν είναι όμως μικρότερος και ο κίνδυνος από τη διαφήμιση του Ράμα - Κρίσνα, ως τάχα επηρεασμένου από τους χριστιανούς ιεραποστόλους (σελ. 54), τους οποίους η γερόντισσα κατηγορεί ως “βαρβάρους”, τους χρησιμοποιεί, όμως όταν τους χρειάζεται, όπως εδώ. Ο Ράμα Κρίσνα, δρᾶ κι αυτός στήν Ελλάδα [62] και, όπως όλοι οι γκουρού, δέν αρνεῖται τό Χριστό, τόν δέχεται, όμως, ως ένα γκουρού που ἐλευθερώθηκε από τήν ἄγνοια καί τήν πλάνη καί ἔφθασε στή σφαῖρα τῆς αἰώνιας εἰρήνης. “Όποιος ἔφθασε σ' αὐτήν τήν κατάσταση ὀνομάζεται Σωτήρας τοῦ κόσμου. Τέτοιοι ἦταν ὁ Βούδας, ὁ Κρίσνα, ὁ Χριστός, ὁ Ράμα Κρίσνα καί ἄλλοι” [63]. Αυτό αποκαλεί ἄραγε χριστιανικές ἐπιδράσεις ἡ Γαβριηλία ἢ τό γεγονός πώς σέ μία

χριστουγεννιάτικη γιορτή του τάγματος του Ράμα Κρίσνα, διαλογίστηκαν οι παρευρισκόμενοι πάνω στο πρόσωπο του Χριστού, που δήθεν ήταν μέσα τους και ένιωσαν την παρουσία του, ενώ, όπως ομολογεί ο σουάμι Πραμπχαβανάντα, συνειδητοποίησε για πρώτη φορά πως ο Χριστός είναι το ίδιο με το Βούδα, τον Κρίσνα και όλους τους άλλους δασκάλους[64]; Μάλλον αυτό το τελευταίο έννοει, αν λάβουμε υπ' όψιν πως ακόμα και η ίδια προτίμησε να επιστρέψει στο Άσραμ για να γιορτάσει τα Χριστούγεννα (σελ. 56). Αυτός πάντως στον οποίο διαλογίστηκαν και διαλογίζονται και για τον οποίο μιλάνε, δεν είναι ούτε έχει καμμία σχέση με το πρόσωπο του Χριστού[65].

Δεισιδαιμονίες. Τελιώνοντας την ένότητα αυτή αναφέρουμε επιγραμματικά, τις δεισιδαιμονικές απόψεις της γερόντισσας για τον ύπνο, ότι πρέπει να κοιμόμαστε με το κεφάλι προς Νότον ή προς Ανατολάς (σελ. 331), για την ανυπαρξία, ότι είναι ευτυχισμένοι όσοι έγιναν σκιά γιατί την πλησιάζουν (σελ. 382), για τα βραδυνά αναγνώσματα, ότι δεν μένουν στην ψυχή (σελ. 383), ενώ αντίθετα η Έκκλησία προτείνει τις αγρυπνίες ως καλύτερη ευκαιρία για επικοινωνία με το Θεό, για τον πίνακα του Γκύζη που συλλαμβάνει καλύτερα από τους Πατέρες και την μακραίωνη ύμνολογία της Έκκλησίας μας το “αειπάρθενο” της Θεοτόκου (σελ. 374), λόγος ο οποίος οδήγησε την συγγραφέα σε συγγραφή “χαρούμενων χριστιανικών τραγουδιών” που καλύπτουν το μεγάλο κενό των “απολίτιστων” Πατέρων μας, για τη θέση μας στην εκκλησία, ότι πρέπει να είναι πάντα η ίδια για να μας βρίσκουν οι “μύωπες”, καθώς φαίνεται, άγγελοι! (σελ. 363), για τα παιδιά, ότι δεν πρέπει να τα αφήνουμε δίπλα σε άρρώστους γιατί τους απορροφάνε τη δύναμη (σελ. 331), για τους μελαγχολικούς ότι πρέπει να ανοίγουμε τα παράθυρα για να φεύγει η **άρνητική ενέργειά** τους (σελ. 331) και άλλα παρόμοια που μοιάζουν ανόητα, προέρχονται όμως από συγκεκριμένες θρησκευτικο - φιλοσοφικές κινήσεις και ιδεολογίες.

Δ. ΜΗΝΥΜΑΤΑ - ΟΡΑΣΕΙΣ - ΠΛΑΝΕΣ

Οι Πατέρες από νωρίς διευκρίνησαν τό λόγο του Εὐαγγελίου, πώς ὁ δαίμονας ἐπειδή εἶναι πνεῦμα, ἔχει τή δυνατότητα νά μετασχηματίζεται καί νά φανερώνεται στους ἄνθρώπους ὄχι μόνον ὡς ἄγγελος σκότους ἀλλά καί ὡς ἄγγελος φωτός. Αὐτός ἀκριβῶς εἶναι καί ὁ λόγος πού ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς προτρέπει: “Μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστί” (Ἰωάν. Δ, 1). Γί αὐτό ἐξ ἄλλου ἔχουν καί τό γέροντα οἱ μοναχοί, στόν ὅποιο ἐπί καθημερινῆς βάσεως ἐμπιστεύονται τούς λογισμούς καί τίς ἐμπειρίες τους ἀλλά καί τόν πνευματικό οἱ κοσμικοί, γιά νά διακρίνουν αὐτοί τά πνεύματα μέ τή βοήθεια φυσικά, τῆς Θείας Χάριτος. Τά Γεροντικά εἶναι γεμάτα ἀπό ἱστορίες μοναχῶν, οἱ ὅποιοι ἔκρυσαν τίς “ἐμπειρίες” τους ἀπό τό γέροντά τους καί, κυριολεκτικά, τούς κατάπιε ὁ σατανᾶς ἢ γλύτωσαν τήν τελευταία στιγμή μέ τήν εὐχή καί μόνο τοῦ γέροντα. Στό βιβλίο αὐτό δέν βλέπουμε αὐτή τήν πράξη ταπεινώσεως καί ἀσφαλείας ἀλλά ἀντίθετα, ἂν ἀκολουθήσουμε τό πρότυπο τῆς Γαβριηλίας πού μᾶς προβάλλει ἡ συγγραφέας, τότε θά πρέπει ἀδιακρίτως νά πιστεύουμε σέ κάθε ὄραμα καί “θαῦμα”, νά θεωρήσουμε τούς ἑαυτούς μας ἁγίους καί νά κάνουμε ὑπακοή στόν ὅποιοδήποτε λογισμό μας.

Ἀναφέρονται στό βιβλίο δεκάδες “μηνύματα” καί ὁράσεις, πουθενά ὁμως δέν ἀναφέρεται ἡ καταφυγή σέ κάποιον πνευματικό γιά τή “διάγνωση”. Ἀντίθετα, ἡ γερόντισσα ὄχι μόνο δέν εἶχε ἀνάγκη πνευματικοῦ γιά νά τήν καθοδηγεῖ, ἀλλά γίνεται ἡ ἴδια καθοδηγητής ἄλλων, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται στό βιβλίο ὡς πνευματικοπαῖδια της. Ἐπομένως καί μόνον αὐτό ἀρκεῖ γιά νά χαρακτηρίσει κάποιος τό βιβλίο ἐπικίνδυνο καί λανθασμένο πρότυπο γιά τήν πνευματική ζωή καί τόν ἀγῶνα τοῦ Χριστιανοῦ. Διάφορα “μηνύματα” ἔχουμε στίς σελίδες 23, 40, 41, 47 καί ἄλλου, ἐνῶ ὁράματα στίς σελ. 39, 78 καί σέ πολλά ἄλλα σημεία. Στή σελ. 47 μάλιστα, καί στήν 268 ἀναλυτικότερα, ἡ γερόντισσα παίρνει ἀπό τούς ἀγγέλους τό “μῆνυμα” γιά νά γίνει μοναχή, καί τό πραγματοποιεῖ χωρίς τήν παραμικρή συμβουλή ἀπό κάποιον πνευματικό. Ἐχει ἀκόμα γίνει ἤδη λόγος γιά τήν “ἀορασία” (σελ. 192) της καί τή στενή σχέση μέ τούς ἀγγέλους γιά τούς ὁποίους ἀτυχῶς ἀναφέρει ἡ γερόντισσα πώς βλέπουν τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ (σελ. 443) καί φυσικά προκαλεῖ ἐντύπωση τό γεγονός πώς ἐνῶ ἔκαναν τόση παρέα μαζί της δέν τήν πληροφόρησαν γιά τήν ἐσφαλμένη αὐτή θέση! “ Θεόν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε” (Ἰωάν. 1, 18).

Ἰαματικό χάρισμα: Θά ἀποτελοῦσε ὁμως τή μεγαλύτερη παράλειψη, ἐάν δέν ἀναφερόμασταν στό “χάρισμα” τῶν χειρῶν ἀφ’ ἐνός μέν διότι εἶναι ἓνα στοιχεῖο πού χωρίς τήν ἀνάγκη ἄλλων ἐπιχειρημάτων, ἀποδεικνύει τήν οἰκτρῆ πλάνη στήν ὁποία εἶχε περιπέσει ἡ γερόντισσα καί ἀφ’ ἐτέρου θά στερούσαμε ἀπό τόν ἀναγνώστη τό γέλιο πού προσφέρουν τέτοιες ἀνοησίες. Κάποιες φορές λέει, ἔκαιγαν καί κοκκίνιζαν τά χέρια της τάχα ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἄν τότε βρισκόταν κάποιος μέ προβλήματα ὑγείας καί τόν ἀκουμποῦσε, θεραπεύοταν ὁ ἀσθενής καί ἀνακουφιζόταν ἡ ἴδια ἀπό τό ἔγκαυμα· ἀλλιῶς ξέπλενε τά χέρια της μέ ἄφθονο νερό, γιά νά ἀνακουφιστεῖ (σελ.

137). Άς κάνουμε ἐδῶ κάποιες ἀπαραίτητες ἄν καί αὐτονόητες γιά ὀρθοδόξους χριστιανούς παρατηρήσεις:

α) Τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν καίει, οὔτε ταλαιπωρεῖ τόν ἄνθρωπο, ἀλλά ἀντιθέτως τόν “ἀναπαύει”, τόν “δροσίζει” καί τόν φωτίζει καί μάλιστα δέν περιορίζεται σ’ ἓνα μέρος τοῦ σώματος ἀλλά τόν ἀγιάζει ὁλόκληρο ψυχῆ τε καί σώματι. Ὁ μόνος πού καίεται ἀπό τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ Διάβολος, ὅποτε ἡ πραγματικά ἡ γερόντισσα ἐπισκιάζοταν ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἡ ἴδια ὅμως εἶχε καταληφθεῖ ἀπό δαιμόνιο, πρᾶγμα μᾶλλον ἀπίθανο, ἢ τό πνεῦμα πού “ἐπεσκίαζε” τή γερόντισσα δέν ἦταν ἄλλο ἀπό τό ἀκάθαρτο καί πονηρό πνεῦμα **β)** Ὅταν κάποιος πνευματοφόρος ἄνθρωπος μεταδίδει τό Ἅγιο Πνεῦμα, δέν τό χάνει ὁ ἴδιος διότι δέν μιλάμε γιά κάτι ὑλικό καί ποσοτικό. Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε δέν θά μπορούσαν οἱ Ἀπόστολοι νά χειροτονήσουν ἄλλους ἀρχιερεῖς παρά μόνο 12, ἕναν ὁ καθένας κι ὕστερα θά ἔχαναν οἱ ἴδιοι τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅποτε δέν θά μιλούσαμε σήμερα στήν Ἐκκλησία γιά ἀγίους Ἀποστόλους. **γ)** ἀποτελεῖ μεγάλη βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά ἀντιμετωπίζεται Αὐτό σάν λεκές πού ξεπλένεται μέσα σέ μία λεκάνη μέ νερό καί φεύγει. Αὐτό θυμίζει περισσότερο διαφήμιση ἀπορρυπαντικοῦ, παρά “χάρισμα” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ε. Η ΑΓΑΠΗ

Παρ' όλα τα παραπάνω, θά μπορούσε κάποιος νά προβάλει τήν ένσταση ότι ή γερόντισσα, κινούμενη από αγάπη, τή μεγαλύτερη χριστιανική άρετή, έπραξε ό, τι έπραξε, αφού "ό Θεός αγάπη έστι". Όπως, όμως θά δοῦμε, ή αγάπη δέν είναι αποκλειστικό "προνόμιο" τών όρθοδόξων, αλλά όλες οι κινήσεις τήν τοποθετούν πολύ ψηλά στην κλίμακα τών άρετών. Σημασία έχει τό πώς νοηματοδοτεί κανείς τή λέξη αγάπη. Άν δεχθούμε τήν έρμηνεία τής Γαβριηλίας πού ταυτίζει τήν αγάπη μέ τό συγκρητισμό και τήν άρνηση τής αποκλειστικότητας τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μας στην Άλήθεια, τότε ούτε ό Χριστός έστιν αγάπη, ούτε ό ευαγγελιστής τής αγάπης έχει ίχνος απ' αυτήν, αφού και οι δύο μās προτρέπουν νά αποφεύγουμε τις συναναστροφές τών αίρετικών. Αυτό του είδους ή αγάπη, πού ισοπεδώνει όλες τις θρησκείες και όλα τά πιστεύω, είναι έφεύρημα τής Νέας Έποχής, οι όπαδοί τής οποίας παρουσιάζονται ως κατακλυζόμενοι και κατακλύζοντες τά πάντα μέ άπειρη αγάπη, καθώς και ως πραότατοι και άτάραχοι άνθρωποι. Πρέπει νά ξέρουμε, όμως, πώς αυτή ή ήρεμία δέν είναι χάρισμα και δωρεά του Αγίου Πνεύματος, αλλά αποτέλεσμα επίπονης και επίμονης προσπάθειας για τήν εύκολη παραπλάνηση τών "συναισθηματικών" ανθρώπων, πολλές φορές δέ και αποτέλεσμα αποχαυνώσεως έπειτα από συστηματική πλύση έγκεφάλου. Η προβολή αυτής τής ήρεμίας και άταραξίας ίσως νά είναι και ό σκοπός τής κυκλοφορίας κασετών μέ τήν πραότατη (;) φωνή τής γερόντισσας νά απαντᾶ σε έρωτήσεις πνευματικής φύσεως. Άς μήν έπηρεαζόμαστε όμως από τέτοια έξωτερικά στοιχεία, πού κάθε άλλο, παρά στην άπαιτούμενη έγρήγορη μās κρατούν. Οι Πατέρες μās προειδοποιούν ξεκάθαρα ότι έτσι ακριβώς θά έρθει ό Αντίχριστος : "Θά είναι ταπεινός, ήσυχος, θά μισεί τήν άδικίαν, θά αποστρέφεται τά είδωλα, θά προτιμᾶ τήν ευσέβειαν, αγαθός, φιλόπτωχος ευειδής καθ' ύπερβολήν, ευκατάστατος, ιλαρός εις όλους" (άγ. Έφραίμ ό Σύρος).

Έτσι όμως θά είναι και οι πρόδρομοι και όπαδοί του. Ό Σάϊ Μπάμπα π.χ. πιστεύει πώς όλες οι πειθαρχήσεις όπως ή γιόγκα και ό διαλογισμός είναι χάσιμο χρόνου και επικίνδυνες αν δέν υπάρχει "ήθική βάση" : "Άλήθεια (sathya), Άρετή (Dharma), Ειρήνη (santi), Αγάπη (Prema), και μή - βία (ahimsa)" [66]. Ό ίδιος πάλι "κατακλύζει τούς πάντες μέ άπειρη αγάπη, αναζητᾶ τήν αγάπη παντού και τήν εγκαθιστᾶ στην καρδιά κάθε ανθρώπου [67]", ενῶ και στό έξώφυλλο του βιβλίου "Εισαγωγή στή διδασκαλία του Σρί Σάτβα Σάϊ Μπάμπα", αναφέρεται : "υπάρχει μόνο μία θρησκεία, ή θρησκεία τής αγάπης, υπάρχει μόνο μία κοινωνική τάξη, ή κοινωνική τάξη τής ανθρωπότητας, υπάρχει μόνο μία γλώσσα, ή γλώσσα τής καρδιάς [68]". Ακόμα ό ίδιος μās λέει άλλο πώς μόλις υπερνικήσουμε τό φόβο μας και άντληφθούμε πώς **όλα στή ζωή είναι Ένα**, θά είμαστε ικανοί νά αφεθούμε νά αγαπᾶμε όλο και μεγαλύτερο κύκλο ανθρώπων [69].

Μά, θά επιμείνει κάποιος, όπως και νά' ναι τά πράγματα, ή γερόντισσα διηκόνησε τό Χριστό στό πρόσωπο του πλησίον. Είναι όμως έτσι τά πράγματα; Τό καλό για νά είναι καλό θά πρέπει νά γίνεται και καλώς. Άν για παράδειγμα μέ πρόφαση τήν αγάπη,

πού διδάσκει ή Έκκλησία, απομακρυνόμαστε από κάθε άλλη της διδαχή και αποδεχόμαστε πλάνες και ψευδείς διδασκαλίες ως αληθείς, τότε τό καλό δέν γίνεται καλώς και παύει νά θεωρείται καλό. Αυτή είναι ή πρώτη μας ένσταση. Η δεύτερη ένσταση έχει νά κάνει μέ τό άν τελείως ελεύθερα και από αγάπη για τόν πλησίον έκανε ή γερόντισσα όλο αυτό τό έργο της “αγάπης”. “Η όνομαζόμενη ανιδιοτελής ύπηρεσία, έντάσσεται στην πρώτη άτραπό της γιόγκα, τή λεγομένη “Κάρμα γιόγκα”. Είναι ύπηρεσία χωρίς προσκόλληση στό αποτέλεσμα της πράξης σου...Τό μονοπάτι αυτό προετοιμάζει άλλες μορφές γιόγκα, ανώτερης τάξης. Γι’ αυτό ή ανιδιοτελής ύπηρεσία τονίζεται στό σεμινάριο αυτογνωσίας κατά τόν πρώτο χρόνο, ένω κατά τόν δεύτερο χρόνο προσφέρονται οί τεχνικές διαλογισμού πού κινούνται πέρα από τό στάδιο της ανιδιοτελους ύπηρεσίας[70]”. Μετά τήν ανάγνωση λοιπόν του συγκεκριμένου βιβλίου, φρονοΰμε, πώς ό αναγνώστης είναι απόλυτα έτοιμος νά παρακολουθήσει τό δεύτερο έτος του σεμιναρίου, χωρίς τήν παραμικρή δυσκολία.

Τίθεται έξ άλλου τό έρώτημα : Πώς σ’ ένα Άσραμ, πού σκοπός των εγκαταβιούντων είναι ή ύπηρεσία του γκουρού[71], έμεινε μία όρθόδοξη μοναχή, ακολουθώντας μάλιστα πιστά τό πρόγραμμα του Άσραμ ακόμα και εύρισκομένη μακριά απ’ αυτό, όποτε δέν εύσταθεί ή δικαιολογία του καταναγκασμού. Άς δοΰμε τί λέει σχετικά τό Σατιανάντασραμ : “Η ανιδιοτελής ύπηρεσία αποτελεί προσπάθεια για τόν έξαγνισμό του νοΰ από τίς χονδροειδέστατες επιθυμίες του”, ένω για όσους βρίσκονται στό Άσραμ, αναφέρει : “Τό Άσραμ δέν είναι ένα μέρος όπου οί Σανυάνσις[72] κάθονται τεμπέλικα και μιλάνε για τό Θεό ή τό Μπράχμαν όλη μέρα...Έργάζονται αδιάκοπα από τό πρωί μέχρι τό βράδυ...Η εργασία πού κάνουν δέν είναι ιδιοτελής ή μέ έγωϊστικό κίνητρο...Όταν έρχεστε στό Άσραμ και ύπηρετείτε τό γκουρού και εργάζεστε γι’ αυτόν, καθαρίζετε ασυνείδητα τό δρόμο και επιτρέπετε στην ενέργεια νά περάσει στα ανώτερα και πιο δυνατά κέντρα... Η μέρα αρχίζει στις 4 τό πρωί και τελειώνει στις 9 τό βράδυ[73]”. Ακούμε έναν άλλο σανυάνσις νά λέει: “σηκώνομαι **στις 4 τό πρωί** και κάθομαι στην σιωπή ακούγοντας μόνο τά πουλιά...μετά κατεβαίνω στό Γάγγη... στις 12 τρώω τό μεσημεριανό...5 μέ 6 περίπατο, μέχρι τίς 8 ήσυχία. **Από τίς 9 μέχρι τίς 4 τό πρωί κλείδωμα**”. Και όμως αυτό είναι τό πρόγραμμα της γερόντισσας (σελ. 71) και μάλιστα μακριά από τό Άσραμ, και τό όποιο, όχι μόνο είναι τό ίδιο μέ των σανυάνσις, αλλά δέν περιλαμβάνει και πουθενά προσευχή, ή όποια αντικαθίσταται μέ τό θαυμασμό της φύσης και τό άκουσμα των πουλιών, πράγμα πού αποδεικνύει τήν επίδραση και τή συμμετοχή στην ινδουϊστική λατρεία και φιλοσοφία.

Τέλος άς ακούσουμε τί έλεγε ό γέροντας Πορφύριος Μπαϊρακτάρης για τήν αγάπη των ομάδων αυτών : “Μωρέ ποιά αγάπη διδάσκουνε; Ρέ κουτέ. Βρέ σΰπα βρέ. Η αγάπη ή αληθινή, είναι ή αγάπη του Χριστού[74]”.

ΣΤ. ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τέλος θά έκθέσουμε τόν προβληματισμό μας γιά τό πόσο ἔχει νά κάνει ἡ φυσιοθεραπεία, ἡ ὁποία ἀναφέρεται ὅτι ἠσκειτο ἀπό τή γερόντισσα, μέ τή γνωστή, κλασσική, παγκοσμίως ἀποδεκτή καί ἀναμφισβήτητη ἱατρική ἐπιστήμη. Ἐάν, λοιπόν, εἶχε ὀποιαδήποτε σχέση μέ τήν ἱατρική, πῶς μποροῦσε νά θεραπεύει πρίν κἂν ἀρχίσει τίς σπουδές τῆς φυσιοθεραπείας (σελ.28); Τί σημαίνει ὁ ὄρος “χειροποδιστής” (σελ. 29); Ποιά εἶναι ἡ εἰδικότητα πού θεραπεύει ψυχή καί σῶμα (σελ. 30); Ποιός γιαντρός θεραπεύει μ’ ἓνα ἄγγιγμα, φαινόμενο σύνηθες στίς νεοπεντηκοστιανές[75] καί γκουρουϊστικές ὁμάδες, ἐντελῶς ὁμως ξένο καί ἄγνωστο στήν ἱατρική ἐπιστήμη; Ἀκόμα ὑποψίες προκαλεῖ καί ὁ συνδυασμός τῆς φυσιοθεραπείας μέ τή θετική σκέψη στή σελ. 337, ὅπου ἡ γερόντισσα λέει : “...χωρίς νά πάθει τό μυαλό καί ἡ ψυχή, τό σῶμα δέν ἀρρωστᾷ. Τώρα πιά τό ξέρουν ὅλοι οἱ γιαντροί... Ἀπό τό κεφάλι ἀρχίζει ἡ ἀρρώστια. **Μέ μιά σκέψη.** Μέ μιά ἀγωνία... Ἀλλά εἶναι κι ἓνα ἄλλο... Αὐτός πού κάνει φυσιοθεραπεία, δέν πρέπει συγχρόνως νά μιλά. Ἡ ὁμιλία, ὅπως ξέρεις, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐνέργεια πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος”.

Τέλος εἶναι εὐλογο τό ἐρώτημα: Γιά ποιόν λόγο, ἓνα Ἄσραμ ἐκδίδει καί μάλιστα μέ δικά του ἔξοδα, τό βιβλίό τῆς Γαβριηλίας, πού περιέχει φωτογραφίες μέ τίς διάφορες στάσεις τῶν χεριῶν τῆς καί τή μέθοδο δικῆς τῆς ἐμπνεύσεως (σελ. 51), ἂν δέν ἔχουν σχέση μέ τίς δικές τους μεθόδους καί ἀντλήψεις; Τόσο πολύ ἐκτιμοῦν οἱ Ἰνδουϊστές καί οἱ γκουρού τήν ἐπιστήμη καί κόπτονται γιά τήν πρόοδό τῆς, ἢ μήπως ἡ γερόντισσα ἦταν τόσο σπουδαία ἐπιστήμων πού ἐφηῦρε μεθόδους θεραπείας χωρίς τήν παραμικρή ἐπιστημονική καί ἐργαστηριακή ἔρευνα καί μελέτη; Ὅλα τά παραπάνω μᾶς παραπέμπουν, δυστυχῶς, στίς λεγόμενες “ἐναλλακτικές θεραπείες”, οἱ ὁποῖες, φυσικά, εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη καί τήν ιδιότητα τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ, ἀφοῦ βασιζονται σέ ἀνατολικῆς προελεύσεως κοσμοθεωρίες καί ἐπιδράσεις καί κυρίως στήν ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου.

Πρέπει ἐδῶ νά σημειώσουμε, ὅτι στή χώρα μας “τή δεκαετία τοῦ 80, καταβλήθηκαν προσπάθειες ἐνοποίησης τῶν μεταφυσικῶν ὁμάδων, γιά τή δημιουργία Ὅμοσπονδίας Ἀποκρυφιστικῶν Κινήσεων... Ἡ πρώτη συνάντηση πραγματοποιήθηκε στό Πνευματικό Κέντρο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... Τό κείμενο τῆς συνάντησης... ἀναφέρει πῶς ὑπάρχουν ἄπειρες πτυχές καί διακλαδώσεις τῆς μεταφυσικῆς φιλοσοφίας. Παραθέτει μάλιστα ἓνα ἀτελές σχέδιο πού χαρακτηρίζεται πρώτη μελέτη... Στό κείμενο παρατίθενται 4 στήλες : Θρησκεία, ἐσωτερισμός, Σχολές Γιόγκα καί Ὑγεία” στήν ὁποία συμπεριελήφθη καί ἡ φυσιοθεραπευτική[76]. Ἀκόμα οἱ ἀπόψεις τῆς γερόντισσας συμβαδίζουν σέ πολλά σημεία μέ τίς ἀπόψεις ἄλλων “ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν”, ἀφοῦ ἔχουν ἄλλωστε ὅλες τήν ἴδια βάση καί ἀποτελοῦν οὐσιαστικά “διασκευές τοῦ ἴδιου ἔργου”.

Θά παραθέσουμε, λοιπόν, κάποιες ὁμοιότητες τῆς “φυσιοθεραπείας” πού ἀσκοῦσε ἡ γερόντισσα (χρησιμοποιώντας σάν ὁδηγό τίς δικές τῆς σκέψεις), μέ κάτι, φαινομενικά

ἄσχετο, τὴν ὁμοιοπαθητικὴ, ὅπως παρουσιάζονται στὸ βιβλίον τῆς Πρωτοβουλίας Γονέων Βορ. Ἑλλάδος γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ κατανοητὴ καὶ ἐμφανὴς ἡ σχέση τῶν “θεραπειῶν” αὐτῶν :

α) “...Μὲ βάση αὐτὴ τὴν κοσμοθεωρία τοῦ ἀπολύτου πανθεϊστικοῦ μονισμοῦ, πού ἐκφράζεται μὲ τὸ γνωστὸ δόγμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ “ἔ ν τ ὁ π ἄ ν” (ὅλα εἶναι ἓνα), ἐρμηνεύει ἡ ὁμοιοπαθητικὴ καὶ τὸ φαινόμενο τῆς ἀσθενείας : Ἡ ζωὴ ὑπάρχει ὅσο ὁ ὑπέρτατος Θεός ποὺ εἶναι μὴ ὁ σί α, ρ ε ε ι σ υ ν ε χ ῶ ς π ρ ὅ ς τ ἄ ὄ ν τ α...Αὐτὴ ἡ θεία ὁ σί α ἢ ἐ ν ἐ ρ γ ε ι α...εἶναι αὐτὸ πού ἡ ὁμοιοπαθητικὴ ὀνομάζει “Ζωτικὴ ἐ ν ἐ ρ γ ε ι α[77]” (Παράβαλε τίς ἀπόψεις τῆς γερόντισσας γιὰ τὸ μαῦρο χρῶμα καὶ δὲς καὶ τὸ κεφάλαιο περὶ τῆς ὀλισθητικῆς θεωρήσεως τοῦ παρόντος).

β) “Κατὰ τὸν Γιώργο Βυθούλκα, ἐκτός ἀπὸ τὴν ὁμοιοπαθητικὴ καὶ τὸ βελονισμό, μιὰ ἄλλη θεραπευτικὴ μέθοδος εἶναι ἡ “δι’ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν” ἀπὸ ἓνα ὑψηλῆς πνευματικῆς στάθμης ἄτομο...πού στήν πραγματικότητα εἶναι κανάλι παγκοσμίον ἐ ν ἐ ρ γ ε ι ῶ ν[78]” (Βλέπε σελ. 28 τῆς “Ἀσκητικῆς τῆς Ἀγάπης” περὶ τοῦ χαρίσματος τῶν χειρῶν τῆς ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός ὅτι θεράπευε πρὶν ἀρχίσει τίς σπουδὲς τῆς ἀλλὰ, ὅπως λέει ἡ ἴδια, “ἄλλος ἦταν ὁ θεράπων”. Προφανῶς αὐτὴ ἦταν τὸ κανάλι.)

γ) “Ἐνα ἄλλο σημαντικό σημεῖο τῆς θεωρίας τῆς ὁμοιοπαθητικῆς εἶναι ἡ θεωρία τῶν “μιασμάτων”, μὲ τὴν ὁποία οἱ ὁμοιοπαθητικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν τὴ δημιουργία τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν...Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἐλεύθερος, πλάστηκε μὲ τὴ δυνατότητα νὰ σκέπτεται καὶ νὰ πράττει εἴτε τὸ καλὸ εἴτε τὸ κακόν. Γιὰ νὰ γίνῃ ἐπιλοπιὸν ἐπιρρηστικὸ ψωρικὸ μίσημα... θὰ ἐπρεπενὰ ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία γιὰ τὸ λανθασμένον καὶ τὸ κακόν. Ἐτοί ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐπιθυμῇ τὸ κακόν προετοιμάζει τὸ σῶμα νὰ δεχθῇ τὴν ἀσθένεια[79]” (Βλέπε στήν ὑποενότητα τῆς μελέτης μας περὶ τῆς θετικῆς σκέψεως).

δ) Ἄλλωστε ἡ ὁμοιοπαθητικὴ θεραπεία προχωρεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ πρὸς τὸ νοῦ καὶ τὸ σῶμα[80], ἢ ὅπως τὸ λέει ἡ γερόντισσα : “Ὅτι ἔχει σχέση μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει σχέση καὶ μὲ τὴν ψυχὴ του. Ἄν πᾶτε κάποτε νὰ θεραπεύσετε ἓνα χεῖρ πού πονεῖ ἢ ἓνα πόδι, βλέπετε ὅτι πονεῖ περισσότερο ἢ ψυχὴ...” (σελ. 338). Ὑπάρχουν πολλὰ ἀκόμα στοιχεῖα τὰ ὁποία δὲν θὰ ὠφελήσουν κάτι παραπάνω, ὅποιον προκατελημμένα πιστεύει στήν ἀγιότητα τῆς γερόντισσας, ἐνῶ τὰ λίγα αὐτὰ θὰ βοηθήσουν τὸν καλοπροαίρετο καὶ ὅποιον πραγματικὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀλήθεια. “Ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν ἀκούετω”.

Πάντως ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πρᾶγμα, τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀποτελεῖ ἄριστη εἰσαγωγὴ στὸ Γκουρουισμό καὶ ἓνα ὄπλο στὰ χεῖρα τῆς Νέας Ἐποχῆς γιὰ τὴ διάβρωση τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς Πανθησκείας. Ὅμως, ὅπως πολὺ ὁμορφα εἶπε ὁ γέροντας Πορφύριος : “Μόνον ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἐνώνει, καὶ ὅλοι πρέπει νὰ προσευχόμεσθε νὰ ἐρθοῦνε σ’ αὐτὴ

τή θρησκεία. Έτσι θά γίνει ή ένωσις, ὄχι μέ τό νά πιστεύετε ὅτι ὅλοι εἴμαστε τό ἴδιο καί ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι τό ἴδιο. Δέν εἶναι τό ἴδιο[81]“. Ἐπίσης κατά τόν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο “ἐκεῖνος πού θά συγκρίνει τό Ἅγ. Ὅρος μέ τά Ἱμαλάια, καί θά σπεύσει νά βγάλει τό συμπέρασμα πώς εἶναι τό ἴδιο πράγμα, ἀγνοεῖ κάτι πολύ βασικό...Δέν ὑπάρχει, λοιπόν, κοινό στοιχεῖο μεταξύ τῆς ἀσκητικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν ὁμάδων αὐτῶν, ἢ τῶν τεχνικῶν τους. Τό ὅτι συμπερασματικά προβάλλεται μιᾶ τέτοια ἀνύπαρκτη θέση ἀποτελεῖ πλάνη ἢ παγίδα, ἀκόμη καί ἂν γίνεται ἀπό χριστιανούς θεολόγους[82]” ἢ ἱεραποστόλους, θά προσθέταμε ἐμεῖς, ἂν καί ἡ γερόντισσα δέν δικαιουῖται νά φέρι τόν τίτλο αὐτό, ἀφοῦ ἦταν, ὅπως φαίνεται ἀπό τίς κατηγορίες πού τούς προσάπτει, ἐκ πεποιθήσεως ἐναντίον τῶν ἱεραποστόλων καί τοῦ ἔργου τους[83], ταυτίζοντας τήν ἱεραποστολή μέ κοινωνική μόνο προσφορά, ἰνδουϊστικῆς μάλιστα προελεύσεως, ὅπως εἶπαμε, καί δέν κατήχησε κανένα στήν ὀρθόδοξη πίστη ἀλλά ἀντιθέτως “κατηχήθηκε” ἡ ἴδια σέ ἀλλότρια δόγματα χωρίς νά δώσει τήν ὀρθόδοξη μαρτυρία καί ὁμολογία πού θά ὤφειλε ὡς ἱεραπόστολος.

Στή σελ. 54 γιά παράδειγμα ἀναφέρεται, ἀπροκάλυπτα μάλιστα, πώς ἡ γερόντισσα μετεῖχε σέ τελετές γιά τά γενέθλια τοῦ γκουρού Sivananda, τελετές δηλαδή λατρείας τοῦ γκουρού, ὡς θεοῦ. Ὅταν κατά τό τυπικό τῆς προσέφεραν νά πιεῖ γάλα ἀπό αὐτό μέσα στό ὁποῖο εἶχε πλύνει ὁ γκουρού τά πόδια του, αὐτή ἀπλῶς ἐπλυνε τά χέρια της λέγοντας πώς ἔτσι κάνουμε ἐμεῖς στήν Ἑλλάδα. Τί ζητᾶ ὅμως ἕνας ὀρθόδοξος χριστιανός καί δὴ ἱεραπόστολος σέ παγανιστικές τελετές λατρείας τοῦ γκουρού; Ποῦ εἶναι ἡ κατήχηση ἢ τοῦλάχιστον ἡ ὀρθόδοξη μαρτυρία καί ὁμολογία; Δέν διδάσκει τούς ἀνθρώπους μέ τήν παρουσία της πώς δέν ὑφίστανται σημαντικές διαφορές μεταξύ Ἰνδουϊσμοῦ καί Ὁρθοδοξίας; Ἐχουμε στά συναξάρια τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας πολλούς μάρτυρες οἱ ὁποῖοι θυσιάσαν τή ζωή τους ἐπειδή ἀρνήθηκαν, ὄχι μόνο νά δώσουν, ἀλλά καί νά ποῦν ὅτι ἔδωσαν λίβελλο ἀλλαξοπιστίας ἢ ἀκόμα καί παιδιά (στήν ἡλικία), πού μαρτύρησαν γιά νά μή καταλύσουν, ὄχι τά δόγματα τῆς πίστεώς μας, ἀλλά ἄγραφες καί νεώτερες (ὅπως πολλοί σήμερα περιφρονητικά λένε ζητώντας μάλιστα καί τήν κατάργησή τους) παραδόσεις ὅπως τῆ νηστεία τοῦ 15αυγούστου[84]. Στόν ἴδιο ἐπίσης γεωγραφικό χῶρο, αὐτόν τῆς Ἰνδίας, ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Θωμᾶς κήρυξε τόν Χριστό, βάπτισε πολλούς διαλύοντας τά δαιμονικά εἰδῶλα, θαυματούργησε καί τελικῶς μαρτύρησε, ὅσο κι ἂν ἡ γερόντισσα ἐκλαμβάνει τίς πράξεις αὐτές ὡς ἐνδειξη μίσους καί φανατισμοῦ.

Οἱ χριστιανοί δέν καλοῦνται νά ἀναζητήσουν κάποιον ἀνύπαρκτο κοινό θρησκευτικό ἔδαφος ἢ ἕνα κοινό δρόμο σωτηρίας. Ἐκτός ἀπό τήν ἀγάπη πού ὀφείλουν σέ ὅλους, πρέπει νά εἶναι ἔτοιμοι νά προσφέρουν καί τήν ὁμολογία “τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος παντί τῷ αἰτοῦντι μετά πραότητος καί φόβου”. Αὐτό ἀποτελεῖ τό δικό μας χρέος, ιδιαίτερα ὅταν διαπιστώνουμε πώς σήμερα ὑπάρχουν τόσες φωνές, πού φέρνουν σύγχυση καί ἀποπροσανατολίζουν ἀκόμα καί ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας[85]. Στή συγγραφέα ὅμως τοῦ βιβλίου, ταιριάζει αὐτό πού ὁ π. Ἀντώνιος ἔχει γράψει γιά τό Νατζέμου : “ἰσχυρίζεται πώς εἶναι χριστιανός. Ταυτόχρονα ἀναγνωρίζει τό γκουρού Σάϊ Μπάμπα ὡς Δάσκαλο καί θεωρεῖ τή διδαχή του τοῦλάχιστον ισάξια μέ τήν Καινή

Διαθήκη. Έχει συναίσθηση πώς οι δύο πραγματικότητες, ή προσευχή και ο διαλογισμός, είναι μεταξύ τους ασυμβίβαστες; Αν όντως δέν μπορεί νά διακρίνει τά δύο αυτά πράγματα, βρίσκεται σέ οίκτηρή πλάνη καί παρασύρει σ' αυτή τήν πλάνη άνύποπτους χριστιανούς. Αν όμως τό έχει ύπ' όψιν του, τότε πρόκειται γιά άνέντιμη συμπεριφορά καί άνεπίτρεπτο τρόπο προσηλυτισμού[86].

Ως Επίλογος

“Γιά όσους εύρίσκονται έξω από τήν Έκκλησία, ή έμμονή στά δόγματα θεωρείται φανατισμός. Γιά έμάς τούς όρθοδόξους αυτό είναι όρος ζωής καί ύπαρξης. Η άποκλειστικότητα του προσώπου του Χριστού, δηλαδή τό χριστολογικό δόγμα είναι αυτό πού θεμελιώνει τήν προσευχή καί ιδιαίτερα τή νοερά προσευχή. Χωρίς αυτό τό δόγμα δέν ύπάρχει προσευχή. Κάθε πνεύμα πού δέν όμολογεϊ τόν Χριστό “έν σαρκί έληλυθότα” είναι πνεύμα άντιχρίστου. Δέν πρόκειται, λοιπόν, γιά θέμα οικουμενικής εύρύτητος καί φιλαδελφείας ή “καλωσύνης”, ώστε νά παραβλέψουμε αυτή τή διαφοροποίηση. Η άποκλειστικότητα αυτή είναι δείγμα πραγματικής άγάπης πρός τούς συνανθρώπους μας[87].

Διευκρίνηση:

Όλες οι ύπογραμμίσεις καί οι τονισμοί είναι δικοί μας.

Συντομογραφίες

- Γκουρουϊσμός : Άποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, “Νέα Έποχή”, Άθήνα 1997
- Διαλογισμός : Διαλογισμός ή προσευχή ; Άθήνα 1997
- Αυτόγνωσία : Αυτόγνωσία, Αυτόπραγμάτωση, Σωτηρία Άθήνα 1991

(Όλα του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου)

[1] Πρόκειται γιά παλιά σκέψη πού συναντάται σέ έξωχριστιανικές θρησκείες. Σύμφωνα μ' αυτή, ή ανθρωπότητα περνάει από συνεχή έναλλαγή ώρισμένων έποχών καί δέν ακολουθεϊ όριζόντια τροχιά. Ο μοντέρνος όρος New Age

(Νέα Έποχή) είναι παρμένος από την αστρολογία που πιστεύει ότι για να περάσει το ήλιακό σύστημα από ένα Ζώδιο σ' ένα άλλο, χρειάζεται περισσότερα από 2100 χρόνια. Στίς μέρες μας τελειώνει, όπως πιστεύουν, η εποχή του Ίχθύος δηλαδή του Χριστιανισμού, μιά εποχή, κατ' αυτούς πάντα, περιορισμού και στενότητας και μπαίνουμε στην εποχή του Υδροχόου. Βλ. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου : Αποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Έποχή, σελ. 7 κ.έ. και " Η Αστρολογία στο φως της Όρθοδοξίας" σελ. 58.

[2] Γράφοντας στον αλλόθρησκο Άμτε, λέει : " Διαβάζοντας χθές τίς Πράξεις των Άποστόλων στο κεφάλαιο 4:34, έψαξα μέσα στην καρδιά μου να βρω έναν τέτοιο χριστιανό. Έσύ και ο Yehouda ήρθατε στο νοῦ μου! Και να σκεφτῆς ότι κανένας από τους δύο σας δέν είναι Χριστιανός κατ' ὄνομα!". Αὐτή ἡ τελευταία φράση ἀποδεικνύει τό συγκρητιστικό χαρακτήρα τοῦ βιβλίου, τονίζοντας ὅτι τά ἔργα καί ὄχι ἡ πίστη καί τό ἅγιο Βάπτισμα τό ὁποῖο, καθῶς φαίνεται, μόνο τό ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ προσφέρει καί τίποτε παραπάνω, σώζουν. Ἄρα λοιπόν, οἱ πάντες δύνανται νά σωθοῦν ὅπου κι ἂν πιστεύουν, ἀρκεῖ νά εἶναι ἄνθρωποι ἠθικοί καί "ένάρετοι". Ὑποβιβάζεται ἄρα ὁ Χριστιανισμός σέ μιά ἠθική ἰδεολογία.

[3] "Οἱ Κουάκεροι, ἀπό τό ἄλλο μέρος, συνέβαλαν στην ὑποκειμενική καί εὐθικτη ποιότητα τοῦ ἔθνους μας, κάτι ἰσοδύναμο, ἀλλά σέ θρησκευτικό ἐπίπεδο, μέ τό κυρίαρχο σύνθημα τοῦ Ρουσσώ, "ἐπιστροφή στη φύση", που χαρακτηρίζει τό κίνημα τοῦ Ρομαντισμοῦ...Ἡ σχεδόν πλήρης ὑποκειμενοποίηση καί ἰδιωτικοποίηση τῆς πνευματικῆς "κλήσης" καί τοῦ "ἑσωτερικοῦ φωτός" ἐκλαϊκεύτηκαν ἀπό τοὺς Κουάκερους...Ἡ διδασκαλία, ἡ λειτουργία καί ἡ **καθοδήγηση** ἀντικαταστάθηκαν ἀπό τήν **προσωπική συνείδηση** καί διαίσθηση" (Frank Scaeffler, Ἀναζητώντας τήν ὀρθόδοξη πίστη στόν αἰῶνα τῶν ψεύτικων θρησκείων).Σύμφωνα λοιπόν μέ τά παραπάνω θά μπορέσουμε νά ἐρμηνεύσουμε φαινόμενα που θά συναντήσουμε πῶ κάτω, ὅπως τήν ὑπερβολική ἀγάπη τῆς γερόντισσας γιά τή φύση, τόν ἔντονο συναισθηματισμό - ρομαντισμό, τήν ἀπουσία πνευματικοῦ πατρός καί καθοδηγητοῦ ἢ τήν ἀποστασιοποίηση ἀπ' αὐτόν ἀκόμα καί στίς μεγάλες ἀποφάσεις ὅπως ἡ καλογερική, ἡ ἄποψη τῆς ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τή σχέση τοῦ ἑαυτοῦ μας μέ τόν ἑαυτό μας καί ἄλλα παρόμοια. Πρέπει ὅμως νά σημειώσουμε ὅτι ὁ Scaeffler γνωρίζει πολύ καλά τόν προτεσταντισμό, ἀφοῦ προέρχεται καί μετεστράφη στην Όρθοδοξία ἀπ' αὐτόν.

[4] "Φεύγοντας πήρε μαζί της δύο βιβλία μόνο. Τό Εὐαγγέλιο κι ἕνα βιβλίο ποῦ τῆς χάρισε τήν τελευταία στιγμή μιά φίλη τῆς που ἄκουσε ὅτι φεύγει γιά Ἰνδία. Τό εἶχε γράψει ἕνας πολύ γνωστός ἐκείνη τήν εποχή Ἰνδός, ὁ Γκουρού Sivananda" (Άσκητική τῆς Ἀγάπης σ. 42). Ἴσως ἐδῶ νά εἶναι δόκιμη ἡ λαϊκή ρήση: Μέ τέτοιους φίλους τί νά τοὺς κάνεις τοὺς ἐχθρούς;

[5] “Εκεῖνος μόλις τοῦ μίλησε γιά τό βιβλίό τοῦ Sivananda προθυμοποιεῖται καί τήν παραπέμπει στόν ἀδελφό του πού, ὦ! τοῦ θαύματος, ἦταν ὑπάλληλος στό ἰνδικό προξενεῖο!” (σελ. 43).

[6] Ὁ ὀρθόδοξος ἀσκητής ἢ χριστιανός ἐπικαλεῖται, κατά τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀδιαλείπτως τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἐλκύσει τό ἔλεός Του, αἰσθανόμενος τήν ἀμαρτωλότητά του ἀλλά καί τήν ἀδυναμία του νά ξεφύγει ἀπ’ αὐτήν χωρίς τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐπισκίαση τῆς θείας Του Χάριτος. Ἀντίθετα, ὁ ἰνδουϊστής ἐπικαλεῖται τό Θεό ὡς μέσο γιά νά διεισδύσει μέσα στόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Διαβάζουμε σχετικά: “Γιά παράδειγμα, μπορούμε νά ἀρχίσουμε νά συγκεντρωνόμαστε στό ὄνομα καί τή μορφή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετά ἀπό ἔντονη ἐξάσκηση θ’ ἀρχίσουμε νά αἰσθανόμαστε τό Χριστό, ὄχι σάν ἄνθρωπο μέ μορφή πιά, ἀλλά σάν ἐνέργεια, σά φῶς, σά συνειδητότητα, σά δόνηση, σάν τό Λόγο..”, Ρόμπερτ Νατζέμυ (π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου : Διαλογισμός ἢ προσευχή ; σελ 63). Εἶναι ἄρα ἐμφανές ὅτι δέν μιλάμε γιά τό ἱστορικό καί ὑπαρκτό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας ἀλλά γιά ἕνα βοήθημα στήν προσπάθεια γιά ΑΥΤΟΘΕΩΣΗ γιά μιά καθαρά δαιμονική παρουσία καί ἐμπειρία κάτι ἀνάλογο μέ τά λόγια τοῦ ὄφεως στήν Εὔα.

[7] “Μοῦ ἔλεγαν πολλές φορές: Γιατί θεωρεῖς τούς Ἴνδους σάν δικούς σου; ἢ τούς Μουσουλμάνους, ἢ τούς Ἑβραίους; Μά, γιατί ἐγώ βλέπω τόν ἴδιο τό Χριστό μέσα τους πού ἴσως συνειδητά δέν τόν γνώρισαν ἀκόμα...Καί ἔβλεπα πολλούς ἀπ’ αὐτούς μέ τίς πράξεις τους νά κάνουν αὐτό πού τούς ὀδηγοῦσε νά κάνουν τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ...”. Ἐντύπωση προκαλεῖ ἡ λέξη ἴ σ ω ς πού σημαίνει ὅτι ἀκόμα καί χωρίς τή Χάρη τοῦ Βαπτίσματος κάποιοι ἔχουν πιθανόν συνειδητά γνωρίσει τό Χριστό.

[8] “Μά τό εἶπε ὁ Κύριος. Στενή ἡ ὁδός ἢ ἄγουσα στήν Ἀλήθεια...Καί μέ πῆγε μέ τό χέρι Του. Καί πάλι τήν ἄλλη μέρα ἀλλοῦ κι ἀλλοῦ, στό Νοσοκομεῖο ἑνός μεγάλου Κοινοβίου μέ Μοναχούς ὅπου κι ἐκεῖ ἦταν ὅλα λιτά, ὅ π ω ς σ τ ἄ δ ι κ ἄ μ α ς Μ ο ν α σ τ ῆ ρ ι α ...”. (Ἡ Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης σελ. 245 -246). Ἐάν προσέξουμε τίς λέξεις πού εἶναι γραμμένες μέ τό ἀρχικό γράμμα κεφαλαῖο, μπορούμε νά συμπεράνουμε τά ἐξῆς : α. Ὅποιος βαδίζει τή στενή ὁδό ὀδηγεῖται στήν Ἀλήθεια ἄρα στό Χριστό. Ἀρκεῖ λοιπόν τό νά ζεῖ κανεῖς λιτά γιά νά ἀγιάσει. β. Κοινόβιο καί Μοναχοί καί Μοναστήρια, ἰνδουϊστές καί ὀρθόδοξα μοναστήρια εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα. Αὐτό ἐξάλλου φαίνεται καί ἀπό τή φράση πού ὑπογραμμίσαμε ἐμεῖς.

[9] Πρόκειται γιά τό ἄρθρο μέ τίτλο “ Ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ κατά τήν Ὁρθόδοξη παράδοση”, στό ὁποῖο ὁ σεβασμιώτατος ἀναπτύσσει μέ πατερική τεκμηρίωση τό ποιός εἶναι ὁ ὀρθόδοξος δρόμος γιά τή μίμηση τοῦ Χριστοῦ, ἀντιπαραβάλλοντάς τον μέ τήν ἐκτροπή τοῦ συγκεκριμένου βιβλίου. Τό ἄρθρο δημοσιεύθηκε στό περιοδικό “ Γρηγόριος Παλαμᾶς”, τεῦχος 764, 9/10 1996 σελ. 587.

[10] Παρόμοια αναφέρουν και οι Κανόνες ζ', με', σα' τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ια' τῆς Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, α' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, στ', λβ', λγ' καὶ λη' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ καὶ ἄλλοι.

[11] "...Ὁ π. Ἀντώνιος ὑπῆρξεν πρωτοπόρος, ἀνεπανάληπτος, πρωτότυπος, συστηματικός καὶ βαθύς ἀπολογητὴς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ διαίσθησι καταπληκτικὴ καὶ εὐαίσθητο ὀρθόδοξο αἰσθητήριο. Ἡ προσφορά του εἶναι πολύτιμη γιὰ τὴν Ἐκκλησία... Ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη στὴν ἐνημέρωσι Ποιμένων καὶ ὀρθοδόξου πληρώματος πάνω στους κινδύνους καὶ τὰ προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴ δραστηριότητα τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς λεγομένης "Νέας Ἐποχῆς", γιὰ τὸ ἄτομο τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν κοινωνία. Ἐκληροδότησε στὴν ὀρθόδοξη Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία 40 πολύτιμα καὶ ἀνεπανάληπτα βιβλία, τὰ ὁποῖα γιὰ πολλὰ χρόνια θὰ ἀποτελοῦν τὴ βάση τῆς ποιμαντικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας μας στὸν εὐαίσθητον καὶ καίριον τομέα τῆς ἀντιαιρετικῆς δραστηριότητός της... Νομίζω ὅτι γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τίς αἱρέσεις καὶ τίς παραθρησκευτικὲς ὁργανώσεις θὰ εἶναι "φωνὴ Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου". Καὶ νομίζω ὅτι δὲν ὑπερβάλλω ὑποστηρίζοντας ὅτι ἐμεῖς (οἱ περιλειπόμενοι), ἂν θέλωμε νὰ μιᾶμε σωστά σ' αὐτὸν τὸν εὐαίσθητο ποιμαντικὸ τομέα, πρέπει νὰ μιᾶμε "κατὰ Ἀλεβιζόπουλον" ... Τὸν κατηγόρησαν, τὸν συκοφάντησαν, τὸν λασπολόγησαν, τὸν εἰρωνεύτηκαν, τὸν ἐχλεύασαν οἱ ἐχθροὶ τῆς ὀρθοδοξίας... ὅμως ὁ π. Ἀντώνιος ἔμεινε ἀκλόνητος νικῶν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἐνδυναμοῦντος "αὐτὸν Χριστοῦ" (Ἄρθρο τοῦ π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, γραμματέως τῆς συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ ὑπεύθυνο τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, δημοσιευμένο σὺν περιοδικό "Διάλογος" τευχ. 22, 10/ 12 2000 σελ. 9 -11)

[12] Γκουρουϊσμός σελ. 30

[13] Διαλογισμός σελ. 163

[14] Πατέρας τῆς θετικῆς σκέψεως λογίζεται ὁ Joseph Murphy, ὁ ὁποῖος "δεχόταν μόνον μιά Ἀτέλειωτη Δύναμι πού βρίσκεται στὸν καθένα ἄνθρωπο καὶ καθιστᾷ δυνατὴ τὴν ἐκπλήρωσι κάθε ἐπιθυμίας. Εἶναι ὁ Θεὸς πού βρίσκεται μέσα μας", Ἀυτογνωσία σελ. 15.

[15] Αὐτόθι σελ. 16.

[16] Γκουρουϊσμός σελ. 15

[17] Διαλογισμός σελ. 185

[18] "Καθένας μας θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκπληρώσει τὸ πεπρωμένο του καὶ τὸν προορισμό του", λέει ἡ Γερόντισσα, γράφοντας στὸν Ἄμτε.

[19] π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Έγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων σελ. 175

[20] Αυτόθι σελ. 163

[21] Διαλογισμός σελ. 183

[22] Αυτόθι 71

[23] Αυτόθι σελ. 117

[24] Αυτόθι σελ. 72

[25] Αυτόθι σελ. 74

[26] Αυτόθι σελ. 71

[27] Διαλογισμός σελ. 164

[28] “Στή φωτογραφία, παρατηρήστε τήν ἄσπρη μπλούζα πού φόρεσε πάνω ἀπό τό ζωστικό της γιά νά πάρει ἀγκαλιά τό μωρό. Ἔλεγε ὅτι τό μαῦρο ροῦχο ἀπορροφᾷ τή ζωτικότητα ὅταν τό φορᾷμε κατάσαρκα” (Άσκητική τῆς Ἀγάπης σελ. 131)

[29] Γκουρουϊσμός σελ. 171

[30] Βλ. π.χ. Α΄ Κορ. 7, 1 - 9 καί 28, Μαρκ. 1, 6 -10, Καν. ε΄ ἀγ. Αποστόλων, Ἰωάν. Χρυσ. ὁμιλία 17, P.G. 255, κ. ἄ.

[31] “Ἡ προτεσταντική, τύπου Διαφωτισμοῦ, πολιτική θρησκεία τῆς Ἀμερικῆς ἔχει στόν πυρήνα της μία πίστη στό δόγμα τῆς ἀκαριαίας, ἀκοπίαςτης καί κατά ἓνα μαγικό τρόπο μεταστροφῆς καί ἀλλαγῆς. Γιά τούς συντηρητικούς προτεστάντες αὐτή ἢ ἀλλαγή ἐκδηλώνεται ἀπό μόνη της ὡς “ἀναγέννηση”. Οἱ μοντέρνοι ὅμως ἀπόγονοι τῶν ἀνθρωπιστῶν τοῦ Διαφωτισμοῦ καί οἱ δικοί μας ἐκκοσμικευμένοι Ἀμερικανοί Ρωμαιοκαθολικοί πιστεύουν κι αὐτοί στήν “ἀναγέννηση” ἀλλά μέ τή μορφή μιᾶς κοσμικῆς μεταστροφῆς” (Frank Schaeffer Ἀναζητώντας... σελ. 41).

[32] “Ὁ πνευματικά προχωρημένος ἄνθρωπος εἶναι αὐτός πού ἔφτασε νά μήν ἔχει ὑπόσταση” (Άσκητική...σελ. 356).

[33] “Ἐέρω κάποιον πού τόσο συνήθισε στήν ἀκίνησία, πού τήν ἔκανε βίωμά του καί οἱ ἄγγελοι τοῦ χάρισαν γι’ αὐτό ψυχῆς φτερά ἀόρατα. Ἔτσι γυρίζει καί στή Γῆ καί στόν οὐρανό καί στό ἀόρατο σύμπαν” , Άσκητική... σελ. 179.

[34] Διαλογισμός σελ. 176

[35] Γκουρουϊσμός σελ. 98

[36] “Η Μπλαβάτοκυ ήταν Ρωσίδα γερμανικής καταγωγής...Σέ ηλικία 17 ἐτῶν παντρεύτηκε τό στρατηγό Μπλαβάτοκυ καί μετά τρεῖς μῆνες τόν ἐγκατέλειψε...δραστηριοποιήθηκε σάν μέντιουμ στήν Ἀμερική...Ἰδρυσε πνευματιστικό κύκλο μέ τήν ὀνομασία “θαυματουργική Λέσχη” (Miracle Club). Ὁ κύκλος αὐτός μετονομάστηκε στίς 17 -11- 1875 σέ “Θεοσοφική ἐταιρία” (π. Αντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Γκουρουϊσμός... σελ. 91) Πρβλ. καί τό κατατοπιστικότατο βιβλίο τοῦ Ν. Σταυριανίδη, Θεοσοφία -Νέα Ἐποχή, Ἀθήνα 1997.

[37] Μερικοί ἀπό τούς στόχους τῆς κινήσεως αὐτῆς ἦτανκαί εἶναι οἱ ἐξῆς : “Ἐνοποίηση τῶν θρησκειῶν χωρίς φυλετικές, κοινωνικές καί θρησκευτικές διαφορές σπουδή τῶν παγκοσμίων θρησκειῶν μέ σκοπό τή διαμόρφωση ἐνιαίας παγκόσμιας ἠθικῆς, ἀναζήτηση καί ἀνάπτυξη τῶν κρυφῶν θεϊκῶν δυνάμεων μέσα στόν ἄνθρωπο” αὐτόθι σελ. 92. “Ἡ διδαχή τῆς κίνησης εἶναι μυστική. Τά μέλη ὑπόσχονται νά τηροῦν μυστικό “πᾶν ὄ, τι συστηθῆ”...οἱ ὀπαδοί εἶναι ἐλεύθεροι νά διατηροῦν καί δεύτερη ιδιότητα, νά εἶναι δηλαδή μέλη μιᾶς ἐκκλησίας ἢ θρησκείας... κάθε ὀπαδός πρέπει νά δεχθεῖ ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες ὀφείλουν τήν ὑπαρξή τους στή “Μεγάλη Λευκή Ἀδελφότητα” καί καμμιά ἀπ’ αὐτές δέν μπορεῖ νά διεκδικεῖ ἀποκλειστικότητα...Μ’ αὐτή τή βάση ἐπιδιώκεται ἡ ἐνότητα τῶν θρησκειῶν...Κατά τήν ἄποψη τῆς κίνησης δέν ὑπάρχει διάκριση ἀναμεσα στό δημιουργό καί τή δημιουργία...”, αὐτόθι σελ. 94-95 κ. ἐ. γιά περισσότερες πληροφορίες.

[38] Αὐτόθι σελ.170

[39] Αὐτόθι σελ. 176

[40] “ Τήν παραμονή πού θά ἔβγαινε ὁ Μπάμπα Ἄμτε ἀπό τό νοσοκομεῖο, βρίσκω τόν σταθμάρχη καί τοῦ λέω : “ Ἔχω μιά μικρή παράκληση. Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μείνω ἀκόμα ἕνα βράδυ;” “Μά πότε φθάσατε, πέρασαν κι ὅλας οἱ 48 ὥρες πού ἔχετε δικαίωμα;” “Ἀχ δέν μέ εἶδατε; Μ’ ἔκαναν ἀόρατη φαίνεται οἱ ἄγγελοι! Ξέρετε, εἶμαι ἐδῶ 14 μέρες”

[41] Γκουρουϊσμός σελ. 203

[42] Αὐτόθι σελ. 204

[43] “Γερόντισσα, αὐτή ἡ κρυφή φωνή πού ἀκοῦμε πολλές φορές εἶναι ὁ ἄγγελός μας;” “Ναί, καί πρέπει νά τό ἀντιληφθοῦμε. Νά τό διευκρινήσουμε. Καί σιγά - σιγά ὁ Θεός θά μᾶς δώσει ἀγία δύναμη...” Ἔχουμε ἄρα στό σημεῖο αὐτό ξεκάθαρη τήν παρότρυνση γιά διαλογισμό, ἐνῶ εἶναι προφανές ἡ πλάνη πώς μέσα μας κατοικεῖ ὁ φύλακας ἄγγελος. Αὐτό πού πρέπει νά ακούσουμε διαλογιζόμενοι δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό πονηρό καί ἀκάθαρο πνεῦμα. Ἐπειδή ὁμως ἡ γερόντισσα ἀντιλαμβάνεται πολύ καλά πώς αὐτά δέν συμβαδίζουν μέ τήν ὀρθόδοξο πίστη καί πολλοί θά καταλάβουν

τήν ύπαρξη του Πονηρού στη διαδικασία αυτή, σπεύδει να προλάβει τις αντιρρήσεις λέγοντας : “Νά είστε σίγουροι και νά μήν ακούτε τον κόσμο που μιλάει για πειρασμούς και πειρασμούς...” (σελ. 176). Θα μπορούσαμε μάλιστα να εκλάβουμε την παρότρυνση αυτή ως άρνηση της ύπαρξεως του Διαβόλου, ή όποια πολυ βολεύει τέτοιες πειρασμικές καταστάσεις.

[44] Γκουρουϊσμός σελ. 173

[45] Αυτόγνωσία. σελ. 95

[46] Η περιγραφή από τη Γαβριηλία του καθαρά αισθησιακού δράματος που ακολουθεί αυτή την κατάσταση προσευχής (σελ. 78), αποδεικνύει τό διαλογιστικό περιεχόμενό της : “Μιά μέρα, ήταν μεσημέρι, βρισκόταν σε κατάσταση Προσευχής. Και τότε δέχθηκε ένα Όραμα, μιάν Έπίσκεψη..” Γερ. Γαβριηλία : “Τά μαλλιά Του καστανά σκοῦρα. Τό δέρμα Του σιταρίσιο. Είχα αυτήν την έμπειρία αλλά την είχα ως έδω. Μόνο τά Μάτια Του είδα. Μόνο τά Μάτια Του και τό Μέτωπο είδα...Αξέχαστα...πολύ υπερέκσομια...Καστανά, γεμάτα Ζωή και Φως. Σάν νά μήν ήταν ανάγκη νά μιλήσουν. Ήταν μόνο τά Μάτια Του και ήταν πολύ κοντά στά δικά μου”. Μάλιστα αυτό τό όραμα τό είδε στά Ίμαλαΐα, “πρωτεύουσα” της Ίνδουϊστικής φιλοσοφίας.

[47] Αυτόγνωσία σελ. 60

[48] Διαλογισμός σελ. 65

[49] “ Η κίνηση γύρω από τη δύναμη της σκέψης εμφανίζεται ήδη στον περασμένο αιώνα. Ο Raph Saldo Emerrson (1803 - 1882) διακήρυξε πώς ή μόνη πραγματικότητα είναι τό θεϊκό στοιχείο, που βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο, χρησιμοποίησε την ύπνωση μέ σκοπό νά άφυπνίσει τις έσωτερικές δυνάμεις του ανθρώπου, και ύποσχέθηκε μέ τη μέθοδό του νά όδηγήσει στην πληρότητα της ύπαρξης. Παρόμοιες ιδέες διακήρυξε και ό Γάλλος φαρμακοποιός Emile Coue (1856 - 1926). Όμως σάν πατέρας της θετικής σκέψης λογίζεται ό Joseph Murphy (+ 1981). Βασικοί ιεραπόστολοι είναι ό Norman Vicent Peale, ό E. Freitag κ. ά. “ (Αυτόγνωσία σελ. 13).

[50] Αυτόθι, σελ. 15

[51] Αυτόθι σελ 51

[52] Αυτόθι σελ 74

[53] Αυτόθι σελ.. 73

[54] Αυτόθι σελ. 73

[55] Αυτόθι σελ. 84 - 85

[56] Γκουρουϊσμός σελ. 28

[57] “ὅπως λέει καί ὁ ἀγαπημένος σου ποιητής ...Χαλίλ Γκιμπράν”, Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης σελ. 72

[58] Γκουρουϊσμός σελ. 44

[59] Αυτόγνωσία σελ.81 - 82

[60] Διαλογισμός σελ. 136

[61] Μέ τόν ὄρο “ Σέκτες” χαρακτηρίζονται οἱ καταστροφικές καί ἐπικίνδυνες γιά τό ἄτομο καί τήν κοινωνία λατρεῖς.

[62] Γκουρουϊσμός σελ. 69

[63] Αυτόθι σελ. 21

[64] Διαλογισμός σελ. 89

[65] “ Ὁ διαλογιζόμενος ἔχει θέσει ὡς σκοπό νά ξεπεράσει τό ἀντικείμενο πάνω στό ὁποῖο διαλογίζεται ἀκόμη κι ἂν πρόκειται γιά τή μορφή τῆς θεότητας τήν ὁποία λατρεύει...Ὁ διαλογιζόμενος στή μορφή τοῦ Χριστοῦ καλεῖται νά τήν ξεπεράσει, νά ταυτιστεῖ μέ τό “Χριστό”, μέ τό Φῶς, μέ τά ἄλλα πρόσωπα, μέ τό σύμπαν. Αυτό ὀνομάζεται “συνειδητότητα Χριστοῦ”. Σκοπός εἶναι ἡ ἔνωση μέ τήν οἰκουμενική συνειδητότητα! Ὁ Χριστός λοιπόν...δέν εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός στόν ὁποῖο προσεύχονται οἱ Χριστιανοί...Ἡ μορφή πάνω στήν ὁποία γίνεται ἐδῶ ὁ διαλογισμός δέν ἀξιολογεῖται περισσότερο ἀπό ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο διαλογιστικό σύμβολο...**Θά μπορούσε νά εἶναι ἡ μορφή μιᾶς εἰδωλολατρικῆς θεότητας ἤ - γιατί ὄχι; - ἡ μορφή τοῦ Ἐωσφόρου**” (Αὐτόθι σελ. 87 - 88 κ. ἐ.).

[66] Διαλογισμός σελ. 80

[67] Αυτόθι σελ. 158

[68] Αυτόθι σελ. 64, 163

[69] Αυτόθι σελ. 179

[70] Αυτόθι σελ. 182

[71] Βλέπε Γκουρουϊσμός σελ. 31 - 32 κ.ε.

[72] Οἱ ἰνδουϊστῆς μοναχοί, σκλάβοι καί ὑποτακτικοί καί μαθητῆς τοῦ γκουρού.

[73] Γκουρουϊσμός σελ. 46 - 47.

[74] Κασέτες καί βιβλιαράκια, “Τό πνεῦμα τό ὀρθόδοξο εἶναι τό ἀληθές”..

[75] Γιά μιά πλήρη καί ὀλοκληρωμένη ἐνημέρωση γιά τά “ιαματικά χαρίσματα” τῶν νεοπεντηκοστιανῶν καί τήν ἐρμηνεία τους, συνιστοῦμε τό ὑπέροχο βιβλίο τοῦ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ “Ἡ Ὄρθοδοξία καί ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος” ἀπό τίς ἐκδόσεις ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ, τοῦ Συλλόγου Προστασίας ἀγεννήτου παιδιοῦ. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή ἂν χαρακτηρίζαμε τό βιβλίο αὐτό, “ἀντίδοτο” τῆς Γαβριηλίας ἀφοῦ διαβάζοντάς το, ἔχεις τήν αἴσθησις ὅτι γράφτηκε ὡς ἀπάντησις στήν “Ἀσκητική τῆς ἀγάπης” ἐφόσον ἐρμηνεύει ὅλα σχεδόν τά φαινόμενα τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τίς ἐπιρροές τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ στή Δύση.

[76] Γκουρουϊσμός σελ. 68, 83.

[77] “ Ἡ ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν ὀρθόδοξη πίστις ” Πρωτοβουλία Γονέων Βορ. Ἑλλάδος, σελ.8

[78] Αὐτόθι σελ. 12

[79] Αὐτόθι σελ. 17

[80] Αὐτόθι σελ. 20

[81] Κασέτες καί βιβλιαράκια, “ Τό πνεῦμα τό ὀρθόδοξο εἶναι τό ἀληθές”

[82] Διαλογισμός, σελ. 232 -233

[83] Βλ. σελ. 48 -49 ὅπου κατηγοροῦνται οἱ ἱεραπόστολοι μας ὡς “καλοπερασάκηδες” σέ ἀντίθεσις μέ τή Γαβριηλία, πρότυπο ἱεραποστόλου, ἀλλά καί ἄλλους ἑτεροδόξους πλὴν ὁμῶς ἀγίους, κατά τή γερόντισσα, ἱεραποστόλους, ὅπως π.χ.ἡ Grundy, σελ. 211 -212

[84] Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐκ Μονεμβασίας μαρτύρησε ἐπειδή δέν δέχθηκε νά καταλύσει τή νηστεία τῆς Παναγίας, παρά τό ὅτι ἡ μητέρα του τόν παρακαλοῦσε γιά τό ἀντίθετο. Ὁ Ἅγιος παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας του ἠρνεῖτο πεισματικά, ἀπαντώντας πρὸς τή μητέρα του ὅτι: “ἐγὼ μητέρα εἶμαι παπᾶ παιδί καί περισσότερο ἀπό τοὺς ἄλλους πρέπει νά τηρῶ τά καθιερωμένα”.